KAPOSVÁR

XI. évfolyam, 51. szám
1955. december 22.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

GYARMATOSÍTÓK ALKONYA

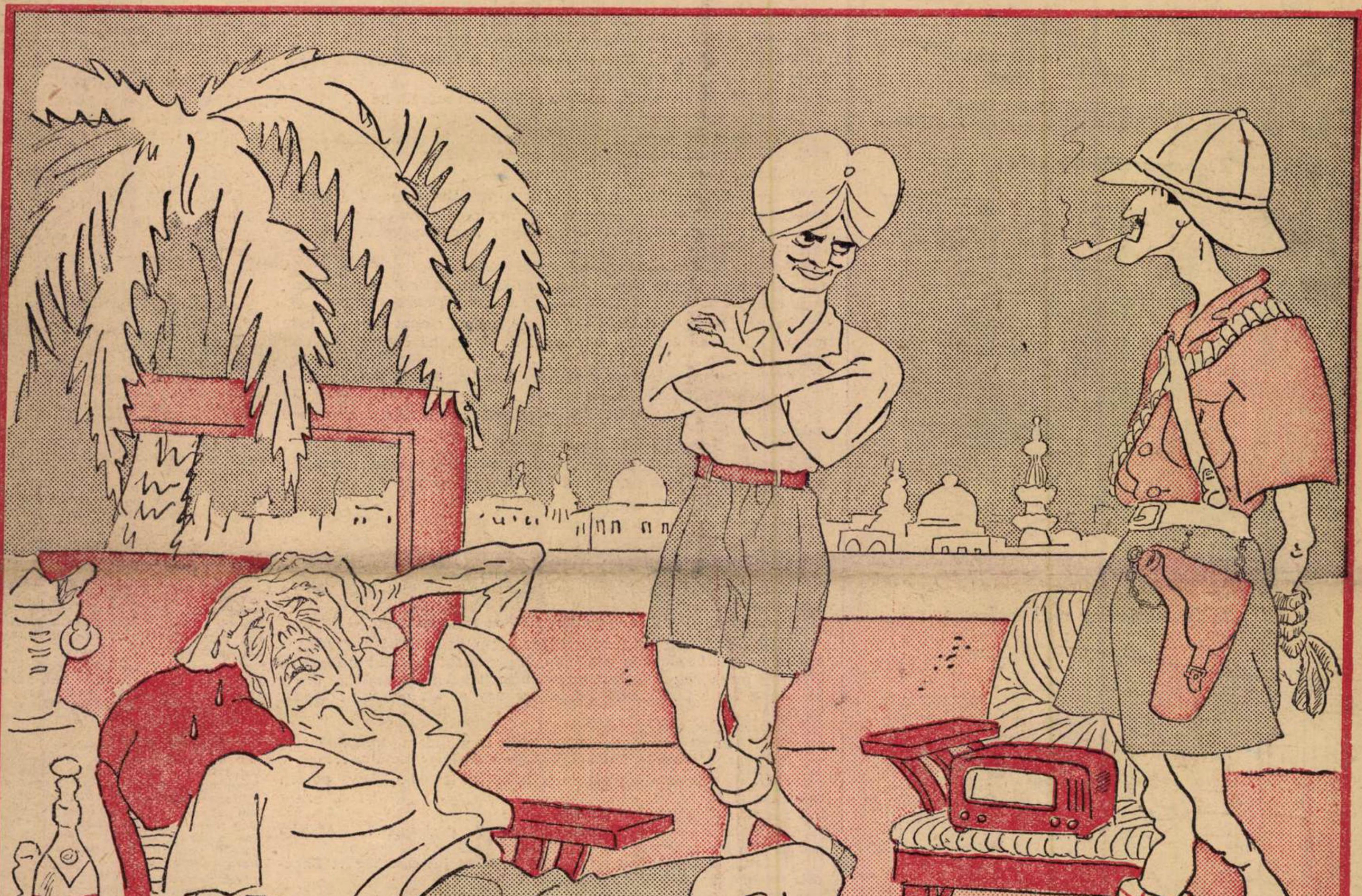

– Látja, barátom, milyen rosszat tett apámnak a maguk ázsiai klímája...
– Látom, mister Gordon. De vigasztalódjék, maga már nem fog itt megöregedni...

Gáspár Antal rajza

Hogy lesz jövőre?

(Ahogy derűlátó rajzolónk elképzeli)

Érdeklődik a gyerek

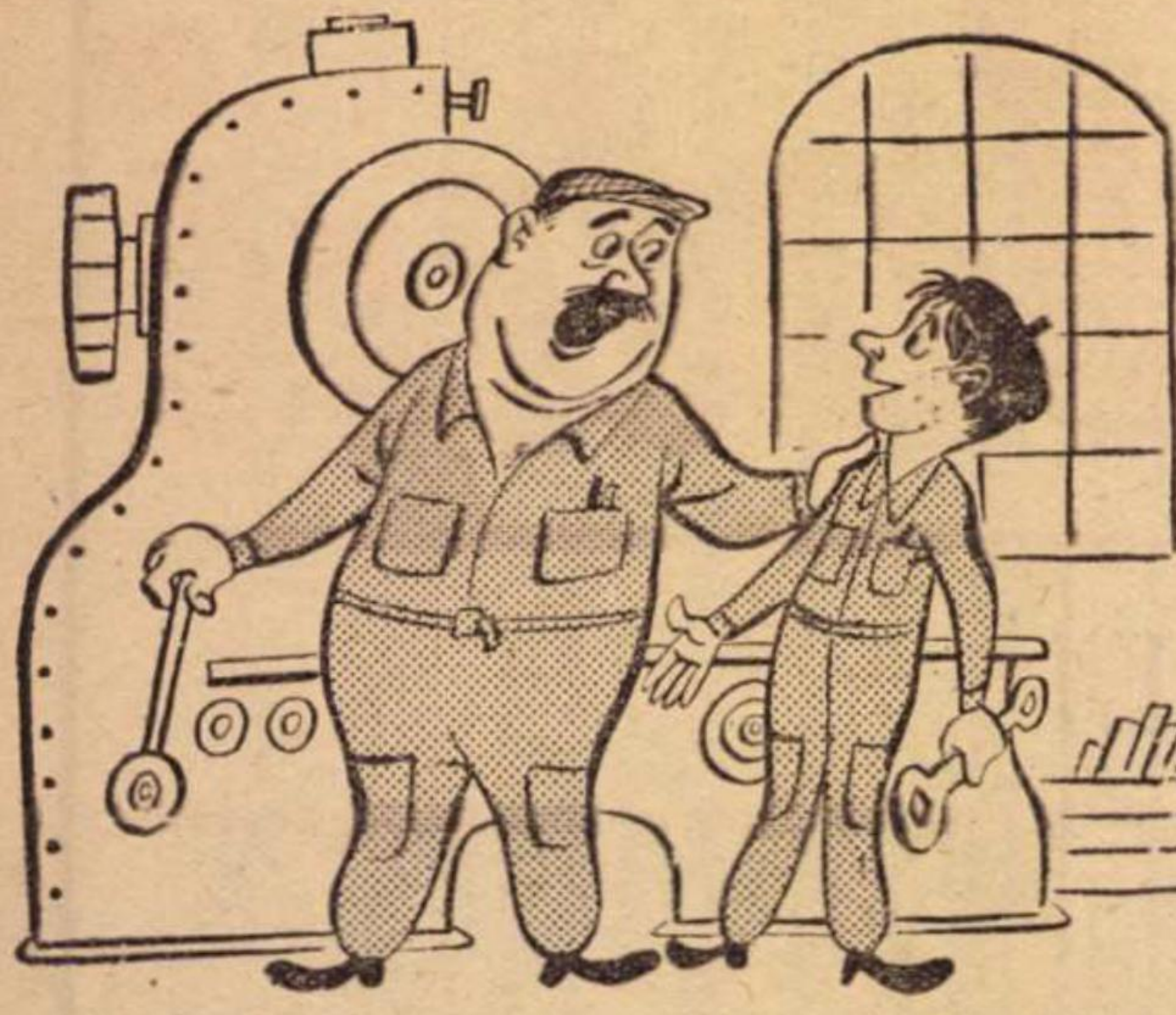

— Mondja, szaki bácsi, mi az, hogy hóvégi hajrá?
— Nézd meg fiam a lexikonban, mert én már elfelejtettem.

Tapasztalatátadás

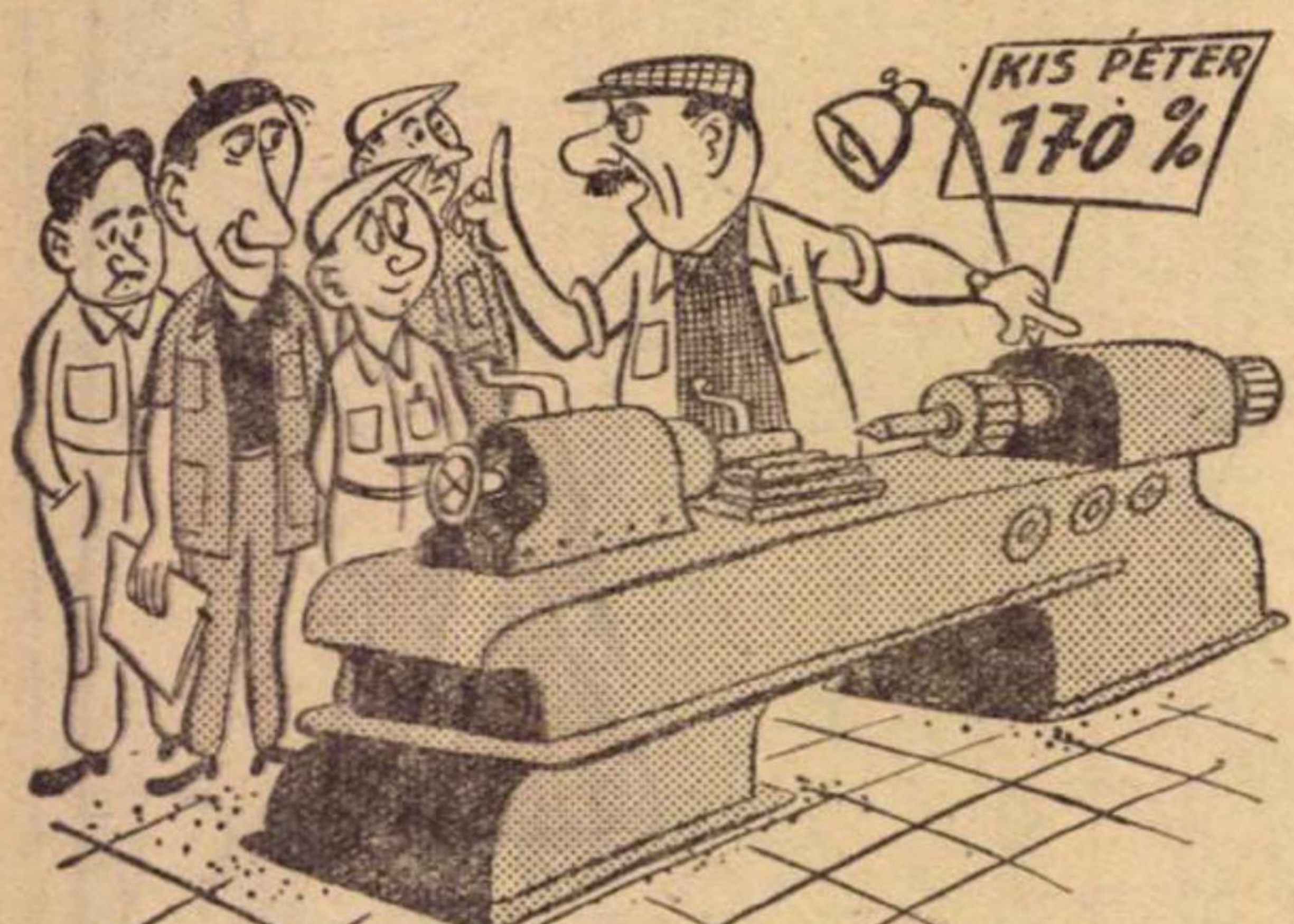

— De most aztán jól figyeljetek, mert hetedszer már nem magyarázom el a dolgot...

Kép szöveg nélkül

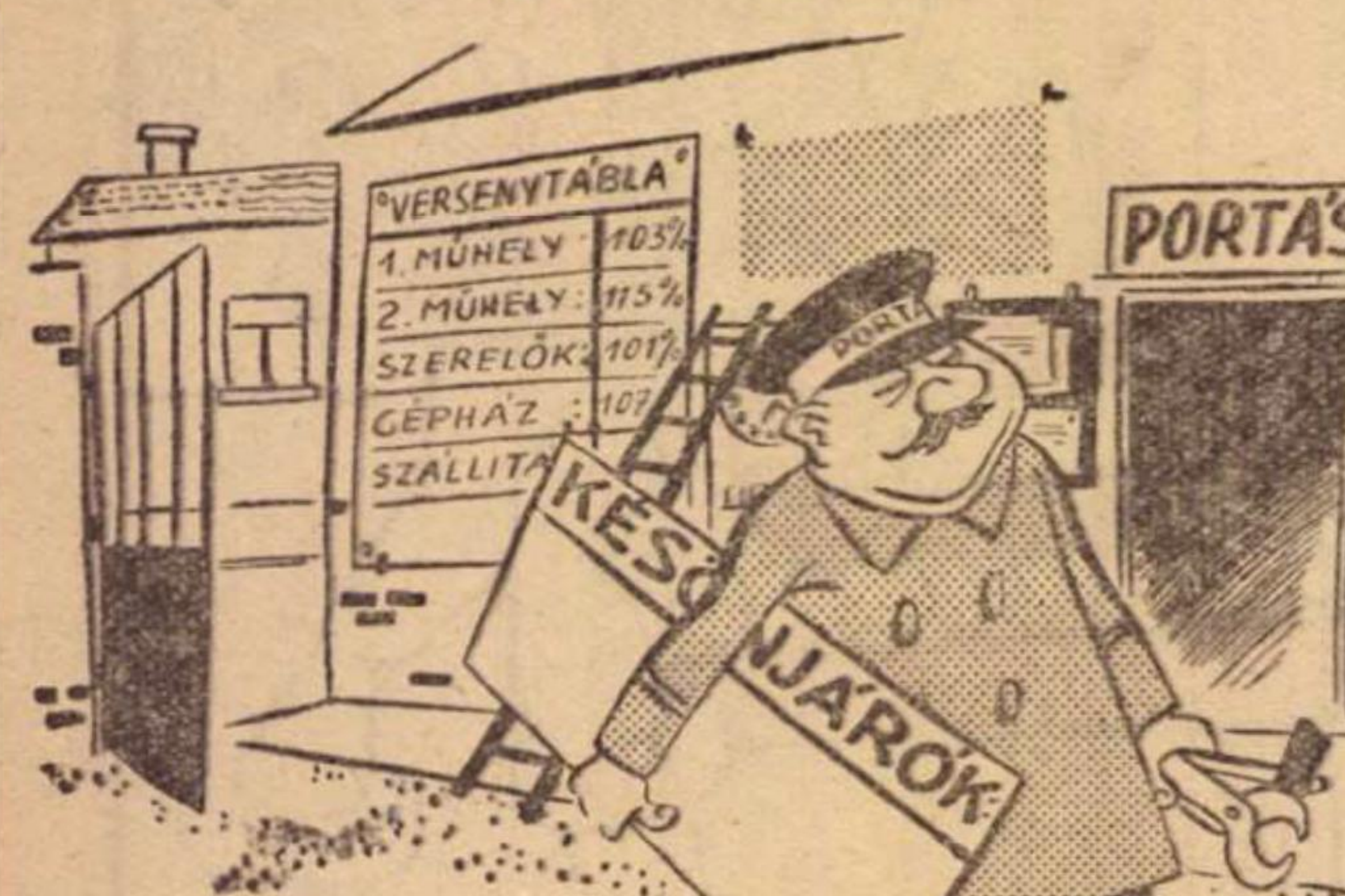

(Várnai rajzai)

Ludas Matyi Színpada

CSAK LE KELL ÜLNI

Feleség: Mondd, apa, mikor lesz konferenciád?

Férj: (mogorván) Holnap, fiam, Miért?

Feleség: Azért kérdem, mert még nem láttalak tanulni...

Férj: Most fogok, fiam... Mindjárt leülök... Nem nehéz anyag, csak le kell ülni...

Feleség: Ott a szék, ülj le!

Férj: (türelmetlenül) Nélküled is tudom, hol a szék... Mondom, hogy mindjárt leülök, csak előbb... csak előbb... csak előbb átszaladok a Lajoshoz... igen, a Lajoshoz... Valami fontos dologról akar beszélni velem!

Feleség: Először tanulj és aztán menj el hozzá...

Férj: (gyorsan) Azt nem lehet. Mi még az óvodában vérszerződést kötöttünk egymással, hogy ha bármelyikünk hívja a másikat, akkor azonnal, tűzön-vízen keresztül megjelenik...

Feleség: (gyanakodva): Megállj, miket beszélsz itt össze-vissza?

Férj: Engedj! Ne állj utamba! Lehet, hogy élet-halál kérdése forog kockán... Ha idejében érkezem, talán még megmenthetem... Rohannom kell... *(fennhangon)* Lajos jövök, számíthatsz rám!

Feleség (szigorúan): Nem mész sehova! A Lajos várhat! A Lajos úgyis csak sakkozni akar veled!

Férj: Hát jó! Nem bánom, de a te lelkeden szárad, ha...

Feleség: Vállalom!

Férj: Rendben van!... Akkor most leülök tanulni, aztán elmegyek a... Apropó, nincs nálad egy harapófogó?

Feleség: (meglepetten) Azzal akarsz írni?

Férj: (lelkesen) Dehogy, meg akarom csinálni a csapot a fürdőszobában. Tegnap egész éjjel nem tudtam aludni, mert egész éjjel azt hallottam, hogy: csöpp... csöppcsöpp... csöpcsöpp..., csöpp-csöpp... csöpp...

Feleség: És épp most akarod megcsinálni?

Férj: Igen, most! Most jutott az eszembe! Mindig panaszkodsz, hogy nem csinálok a ház körül semmit... Hol a harapófogó?

Feleség: (gúnyosan) Vedd tudomásul, hogy a csapot már két hete megcsináltattam. Már nem csöpög... Nohiszen, ha én rád vártam volna...

Férj: (reménykedve) De a szobaajtó, az ugye még nyikorog?

Feleség: Már beolajoztam!

Férj: (szomorúan) És a... és az előszobában a fogas? Az persze még lóg, mi?

Feleség: Nem lóg! Már fölszögeztem!

Férj: (sóhajtva) Hát akkor... hát akkor leülök tanulni... Tanulj, hogy taníthass..., *(Fel s alá kezd sétálni a szobában.)*

Feleség: Most mit csinálsz?

Férj: Láthatod! Fel s alá sétálok!

Feleség: Miért nem ülsz le?

Férj: Mert így jobban tudok gondolkozni...

Feleség: Min gondolkozol?

Férj: (gondterhelten) Azon gondolkozom, hogy ki találta fel a puskaport. Te tudod?

Feleség: Nem tudom, de miért kell ez most neked?

Férj: Miért? Azt kérdi miért! De szivem, ez az általános műveltséghez tartozik! Könnyen meglehet, hogy valaki megállít holnap az utcán és megkérdi: Bocsánat, uram, nem tudná megmondani, hogy ki találta fel a puskaport? No, akkor úgy állnék ott, mint Bálám szamara...

Feleség: Hát csak gondolkozzál!

Férj: Már itt van a nyelvemen, csak nem tudom kimondani...

Feleség: Ilyeneken töri a fejét, ahelyett, hogy tanulna...

Férj: De mondom, szivem, hogy mindjárt leülök... Egy percen már nem múlik...

Feleség: Csinálj, amit akarsz...

Férj: (fel s alá sétál, közben énekel) A puskapor... Apuska por... Skapor... skapor...,

Feleség: Te apa most ne énekelj... Most jut eszembe... Elmesélek neked egy irtó érdekes dolgot...

Férj: (szórakozottan) Mesélj, fiam, mesélj...

Feleség: Képzeld, ma délelőtt a hivatalban odajön hozzám a Sodronyiné...

Férj: (még szórakozottabban) A Sodronyiné?

Feleség: A Sodronyiné! Azt mondja, hogy a Pemete két hétig kotlott egy számlán és azt mondta a Bodroginak, hogy a Csetényi, meg a Kelemen azt mondják a Balognéról...

Férj: (könyörögve) De drága fiam, nekem tanulnom kell! Holnap konferencia! *(Vadul tanulni kezd.)*

Mikes György

NEKI VAN IGAZA...

Ha együtt megyünk valahová hirtelennőtt, nálam egy fejjel magasabb fiammal, az ismerősök, a barátok összecsapják a kezüket:

— Nahát! Hogy megnőtt ez a gyerek! — Vagy: Jól megnőttél, kisfiam! — S aztán, mintha valami szabvány írná elő, a következő kérdésekkel záporozzák:

1. Hány éves vagy?
2. Hová jársz iskolába?
3. Hogy tanulsz?
4. Hát a lányok?
5. Mi akarsz lenni?

Miután a fiú a szóbeli kérdőívet az illemszabályoknak megfelelően megválaszolta, a beszélgető fél testi magasságához mérten vagy a fiú feje, vagy a hóna alatt elnéz — jelezve, hogy a gyerek be van fejezve.

A napokban történt, hogy ismét készültem valahová. Induláskor a fiú kis kartontáblát szorongatott a hóna alatt és ragaszkodott hozzá, hogy azt majd a nyakába akaszthassa. A táblán ez állt:

Igen! Megnőttem!
Gimnáziumba járok!
A tornán és az éneken kívül
mindenből négyesem és ötösöm
van!

A nők még nem érdekelnek!
Ujságíró szeretnék lenni!
Bővebbet a házfelügyelőnél!

Ny. Á.

ALIG, A FRANCIA ÍRÓ

— Ugye, maga ismeri a francia irodalmat? — kérdezte a múltkor egyik kartársnőm.

Szerénykedve feleltem:

— Szoktam olvasni francia írókat. Persze azért túlzás lenne azt állítani, hogy ismerem a francia irodalmat.

— De talán meg tudja mondani, hogy mit írt Alig. Szeretnék tőle valamit olvasni.

— Alig? Ilyen francia írót én nem ismerek. Lehet, hogy létezik, de én még nem találkoztam a nevével. Hogyan írja a nevét?

— Úgy, ahogy mondom: Alig.

— Maga hol olvasott róla? — érdeklődtem.

— Én nem olvastam róla — vallotta be a kartársnő —, de híres francia író lehet, mert utcát is neveztek el róla Budapesten, a két híres francia, Victor Hugo és Balzac szomszédságában.

Kartársnőm következtetése kétségtelenül logikus volt. A XIII. kerületben a Victor Hugo utca és a Balzac utca mellett tényleg van Alig utca, így Aligot valami francia írónak gondolta.

Amikor illetékes hatóság Thurzó köz nevét Alig utcára változtatta, valószínűleg azt akarta kifejezni, hogy ez az utca kicsi. Személyes műtanrendőri bejárás alapján azonban azt jelenthetem, hogy az Alig utca nem is olyan kicsi (nyolc ház van a páros, hat ház a páratlan oldalán), vannak Budapesten sokkal kisebb utcák is.

Ajánlom, hogy az Alig utca elnevezési logikája alapján nevezzék el az I. kerületi Székely utcát, amelyben mindössze két kapu van, Alig-alig utcának, vagy Aligabb utcának. De van Budapesten még ennél is kisebb utca. Például a Fogas utca (a Beloiannisz rakpart és a Döbrentei utca között), amelyben nincs is kapu, nincs is házszám. Mindössze hét-hét ablak van az „utca" mindegyik oldalán. Ennek az utcának is új nevet lehetne adni: Legaligabb utca.

Hevesi Endre

KÉSZÜL az angyalhaj

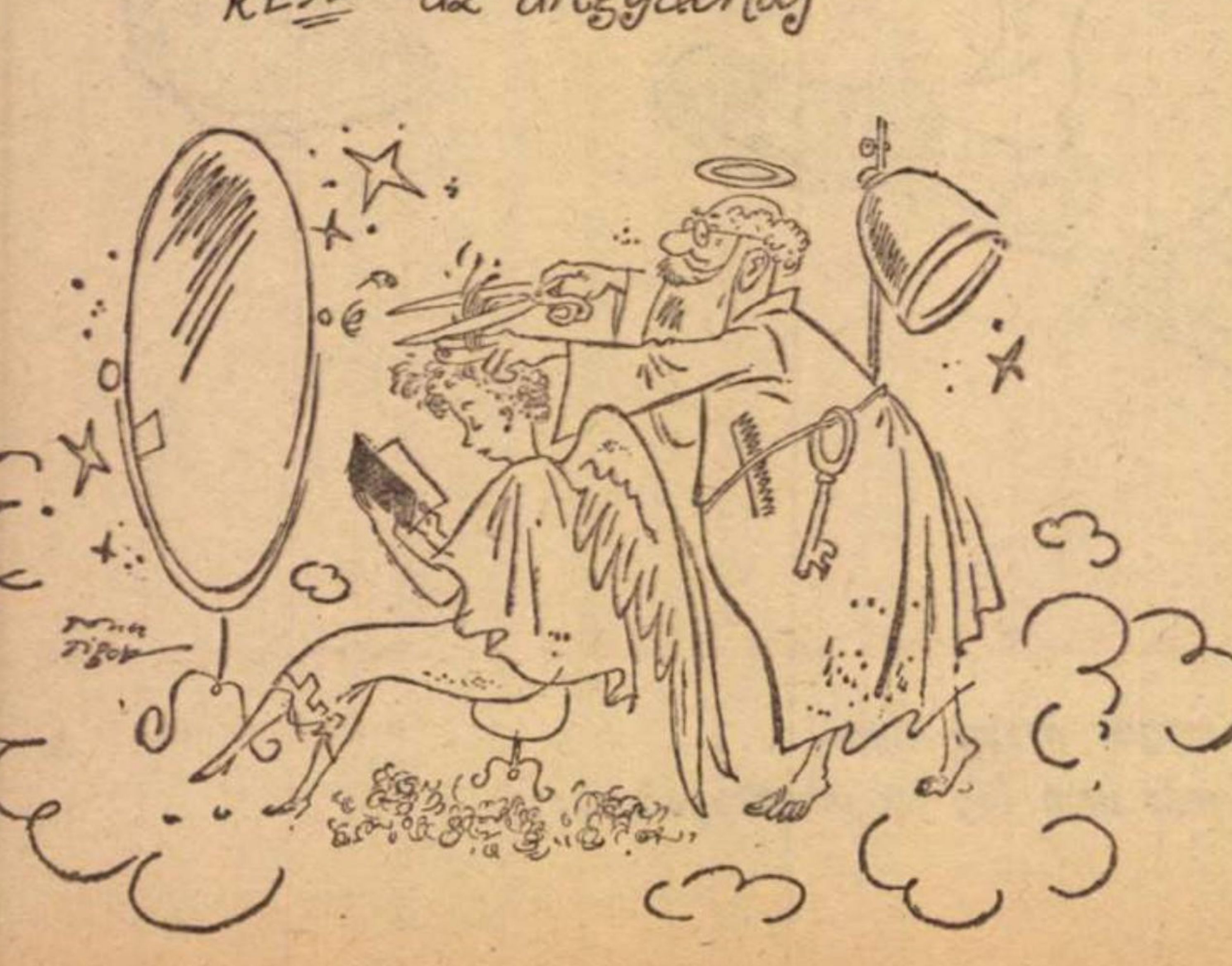

Az egyszerűbb megoldás

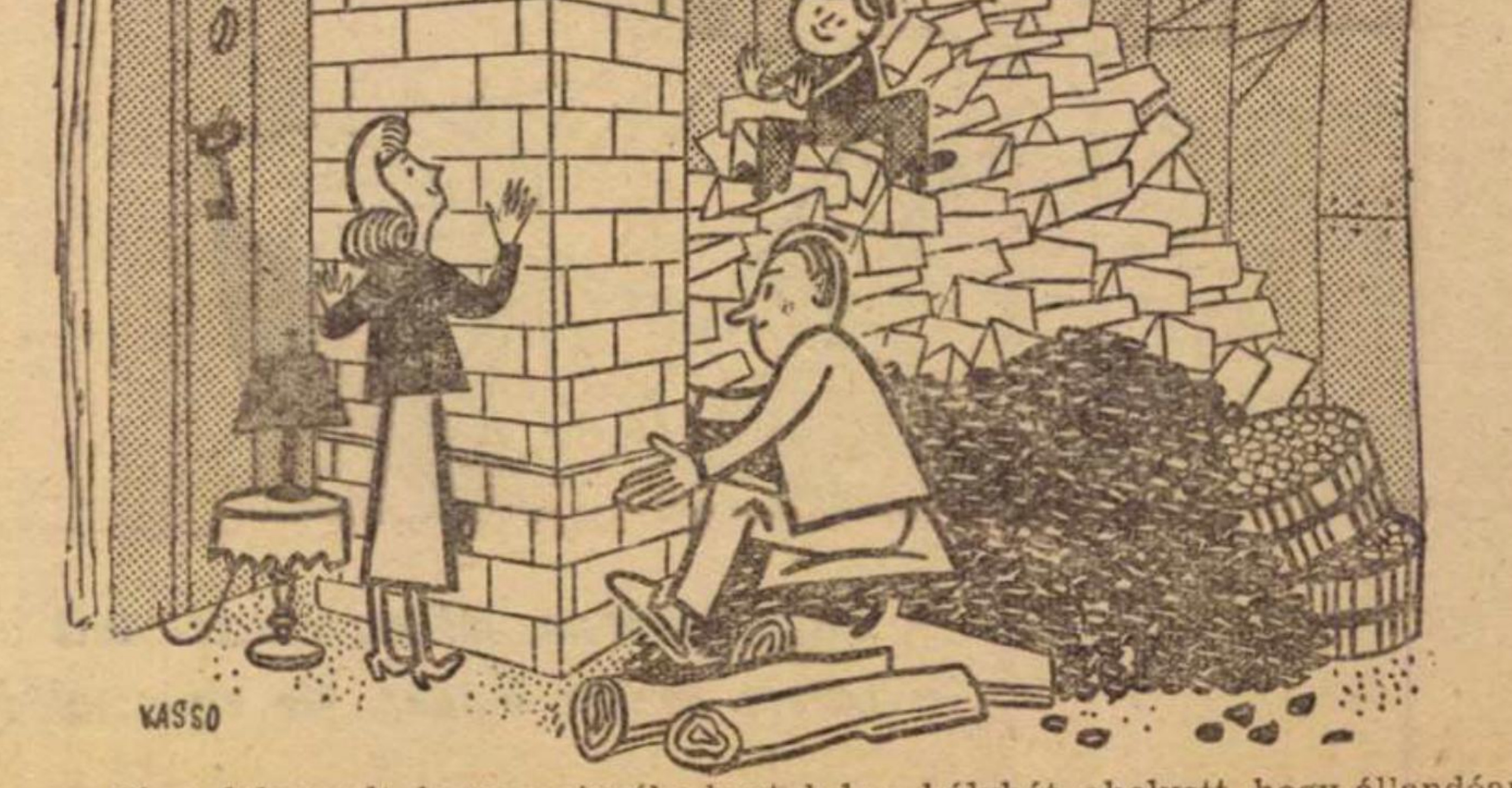

— Okos dolog volt, hogy a pincébe hoztuk le a kályhát, ahelyett, hogy állandóan cipeljük fel azt a nehéz tüzelőt...

Borkóstoló

Pár hónappal ezelőtt egy demizson valódi, kiváló egri fehér bort kaptam egy barátomtól. Hamisítatlan Medoc volt. Ugyanakkor meglátogatott Pali bácsi, családunk régi jó barátja. Mint kiváló borszakértőt ismertük és ezért megkínáltuk ez egriből. Az öreg „megrágta“ a bort, ahogy az igazi borszakértők szokták, csámcsogott hozzá egy sort, azután megfellebbezhetetlen hangon nyilatkoztatta ki:

— Jó kis csövidinka ... morzsolt rizling ...

Már akkor elvégeztem néhány borkészítő-szemináriumot, és így minden álszemérem nélkül elmondhatom, hogy felsőbb fokon is megállom a helyemet. Az elméleti tudásom kitűnő. Tudom, hogyha őrölt vagy vagdalt gyümölcsre vizet önt az ember, cukrot és egy kis élesztőt tesz hozzá, akkor megindul a „nemes“ forrás, olyan izék, olyan baktériumok keletkeznek; ezek megtámadják a folyadékban súlypontot képező cukrot, és addig strapálják magukat, amíg az egészet szesszé nem változtatják. Éppen ezért mondhatom, hogy Pali bácsi véleménye egy egész világot ingatott meg bennem. Hebegve kérdeztem:

— Te jobb receptet tudsz?

Nem árultam el, hogy valódi bort ivott. Úgysem hitte volna el.

— Azt meghiszem! Az én boromat kóstold meg egyszer!

Azóta valóságos laboratórium lett a lakásom. Csináltam én már bort szeszesedő szederbefőttből, kukoricából, csipkebogyóból, somból, almából, meggyből, sőt nem utolsósorban — szőlőből is. Pontosan betartottam a receptek utasításait, sőt mint újító, saját receptekkel is kísérleteztem, azonban minden kísérlet után visszavonhatatlanul kijelentettem, hogy ez volt az utolsó.

Igen érdekes véleményeket hallottam a készítményeimről:

— Nem is rossz málnaszörp.

— Olyan, mint a moslék. (Ez legalább őszinte volt.)

— Jó, jó, azt mondod, bor, de hol van belőle a szesz?

Valóban, hol a szesz?

Hiszen a borom már nem édes, ami kétségtelenül azt bizonyítja, hogy azok a bizonyos baktériumok feldolgozták a cukrot, de mi a fenét csináltak belőle? Nyilván elfeketézték. Azt még megértem, hogy a csipkebogyóból ecet lett. A baktériumok túlteljesítették a normát ... De hol a szesz?

Versenyben állok a szomszéddal. Neki állítólag egyszer sikerült olyan bort előállítani, amiben szesz volt. Felforralták és a szeszpára kékes lángra lobbant felette. Itt nincs tovább vita: a szesz jelen van. Bár igaz, hogy az ember nem érzi, ha issza. De lángol.

Úgy éreztem magam, mint az Orlando furioso, amikor kifáradt alatta a lova és ő kapta a hátára, úgy vágtatott vele. Gondoltam, majd én megnyergelem ezt a lovat ... Ajaj, nem jó a hasonlat, most veszem észre. Csak azért mondtam, mert nagyot akartam mondani és hadd lássák, milyen művelt vagyok. Döntő elhatározás érlelődött meg bennem. Majd én megmutatom, milyen bort tudok csinálni!

Kiváló almabort készítettem. Három hétig állt a cefrén ... Meghívtam a szomszédokat borkóstolóra. Izgatott a véleményük.

Kóstolgatták a bort és zavartan néztek egymásra:

— Nem rossz, határozottan nem rossz.

Dagadt a mellem.

Az asszonyok erősnek találták, és azt mondták, hogy van egy kis rothadt alma illata. De azért megjárja.

Pali bácsi azt mondta, hogy közel sem jár a borhoz. Nincs benne szesz. Vacak limonádé.

Letörtem.

Nem mondtam meg nekik, hogy amikor készen lett a tíz liter borom, egy liter tiszta szeszt öntöttem hozzá ...

Ez volt az utolsó.

Bár hallottam egy receptet, hogy valaki gesztenyéből ...

Pogonyi Antal

Magyarországot felvették az ENSZ-be

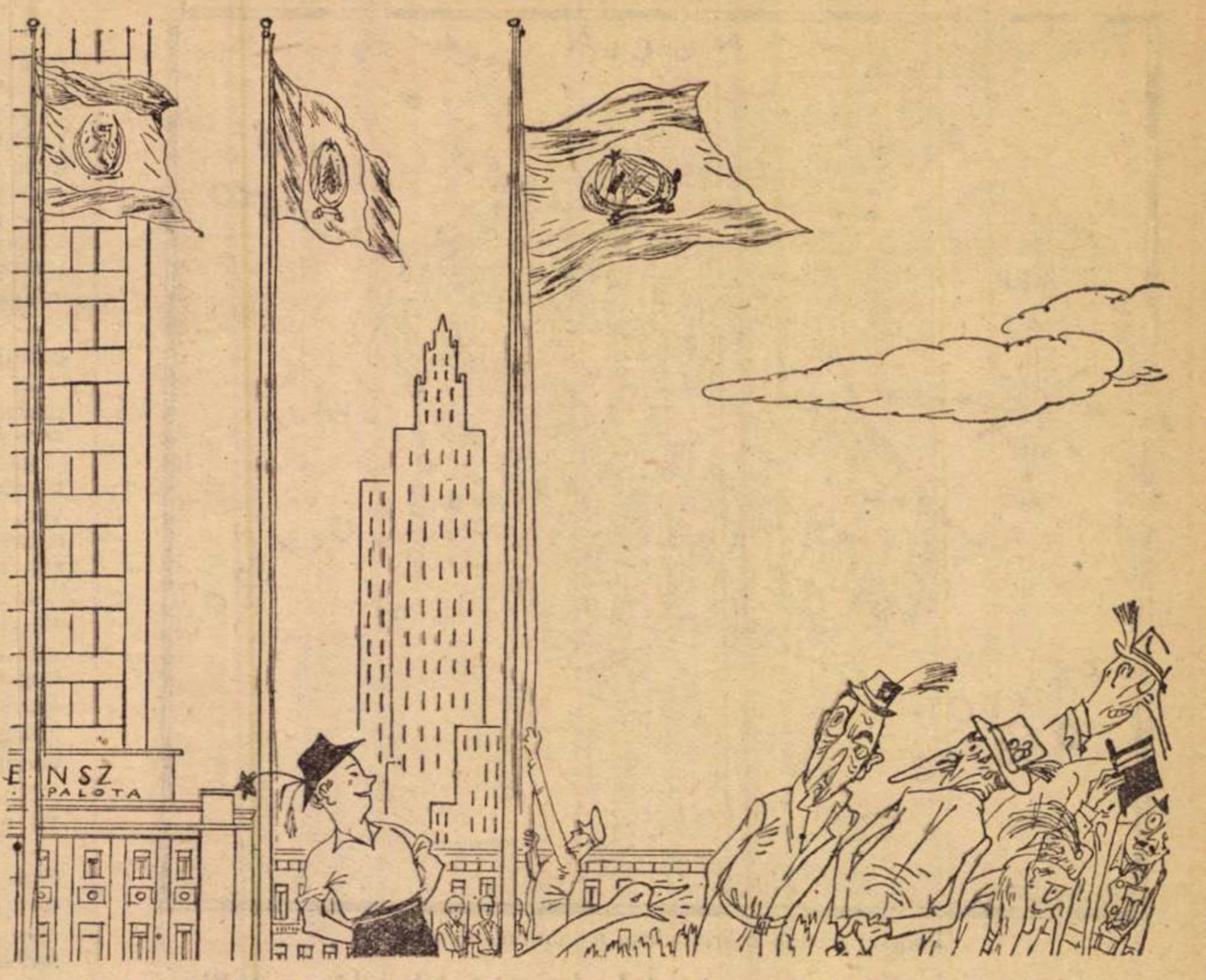

Ludas Matyi: Ne búsuljanak az urak, fognak még maguk jobban is búsulni ...

Karácsonyi* ének

avagy a megoldott probléma

Van egy kislányom: neve Margit
És van egy nejem: neve Anna,
Kik azt hiszik, hogy az ajándék
Az égből hull le, mint a manna.

Van egy fiacskám (pontosabban
Barátomnak a fiacskája),
Ki karácsonyi ajándékát
Mert ismer engem, tőlem várja.

Van egy öcsém és van egy hugom,
Sógor is van a tarsolyomban,
Tegnap figyelmeztetett éppen,
Hogy jövő héten karácsony van.

Van három néne a családban,
Azonkívül négy és fél bátya
(Vagyis négy van, de mind a négy fél,
Hogy fukar leszek pont hozzája.)

Unokaöccs is akad persze,
Az ember karácsonykor látja,
Hogy mint dúslombú tölgy az erdőn,
Oly terebélyes a családja.

Aztán ott vannak kollégáim,
A komák és az ismerősök
S mint a költő oly szépen írta:
Az utódok és boldog ősök.

A lemenők és felmenők mind,
Aztán az oldalág is persze,
Mit részletezzem? Ugyse fér be
Egy rövid karácsonyi versbe.

Százkét személy ez összevissza,
Noha biztos nem vagyok abban,
Lehet, hogy a nagy izgalomban
Egy-két személyt talán kihagytam.

Ó, Ili, Mili, Cili, Vilmos,
Tejtestvérek és szesztestvérek,
Ó, Laci, Márta, Sanyi, Gyurka,
S ti mind, akiket nem ösmérek:

Bennem csalódni nem fog senki,
Sugárzó bennem a jószándék!
A sorból senkisem marad ki,
Mindnyájatoknak jut ajándék!

Ime, átnyújtom bőkezűen,
Mint vidám mesebeli herceg,
Osszátok széjjel lelkem kincsét,
Ezt a kis karácsonyi verset.

Gergely Miklós

KÜSZÖBNYERGELŐK

— Ahun vannak a küszöbnyergelők.

— Mi az, hogy küszöbnyergelő?

— Hát ... küszöbnyergelő.

Restelem a tudatlanságomat. Gondolom, hogy a küszöbnyergelés valami csikós-újítás: újfajta, gyorsabb és praktikusabb nyergelési mód. Szép neve van. De csikóst egyet se látni; három menyecske álldogál a ház előtt, kedélyesen beszélgetve. Ezt az újítást is nő találta volna ki, mint annyi mást? Vagy tán a csikósok benn vannak a házban és éppen a küszöbnyergelés tökéletesítéséről értekeznek? Lehet.

— Sok itt a sümegi Kossuth téesz máriamajori és jánosmajori üzemrészében a küszöbnyergelő ... — hangzik a felvilágosítás.

Bólintok. Az jó, ha egy újítás széles körben elterjed.

— Nagy baj az. Máriamajorban és Jánosmajorban egyetlen feleség sem dolgozik a téeszben. Vannak nők, de azok vagy lányok, vagy ők maguk a tagok ...

Igy tudtam meg, hogy azon a vidéken azokat az asszonyokat hívják küszöbnyergelőknek, akik nem vesznek részt a munkában, hanem inkább leülnek a küszöbre diskurálni.

Dehát ez nem újítás. Most gondolkoznak az újításon: hogy lehetne a küszöbnyergelést — stílszerűen szólva — kiküszöbölni.

(—)

A legifjabbak ...

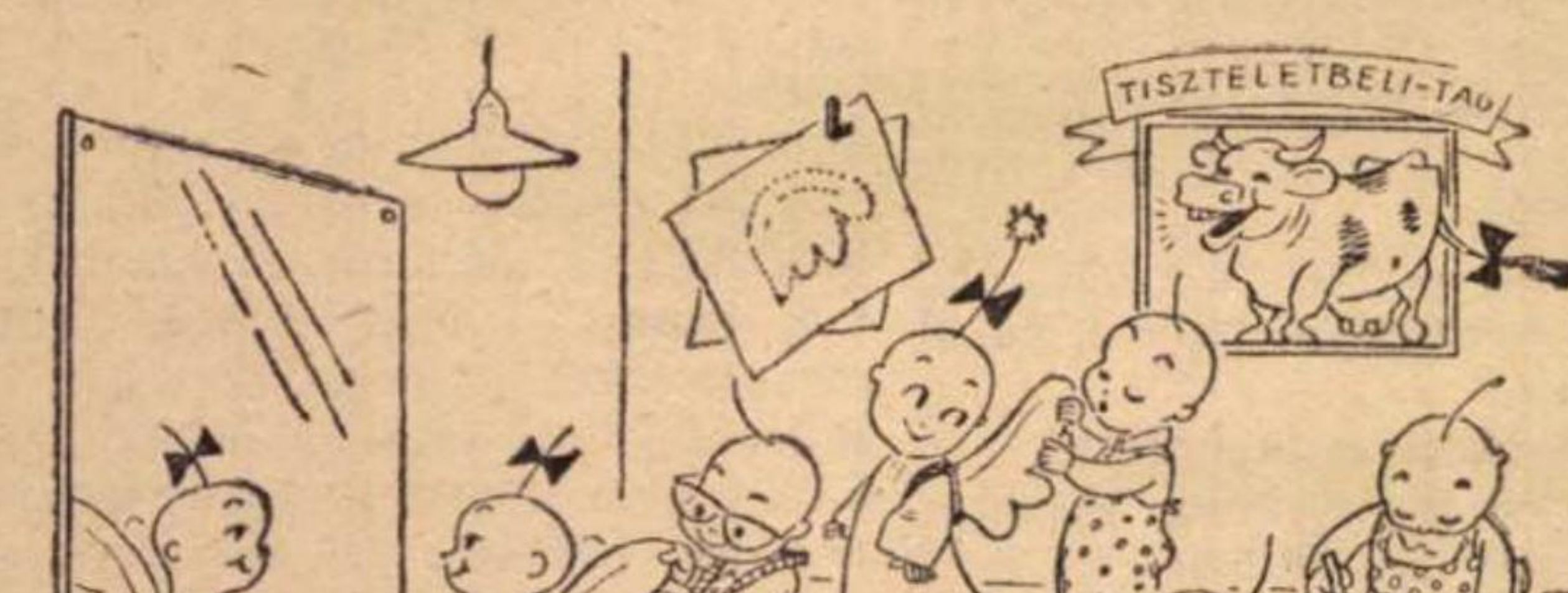

... angyalkának öltöznek, mert sok szülő még mindig azt hiszi, hogy a karácsonyfát angyal hozza.

EBADTÁK

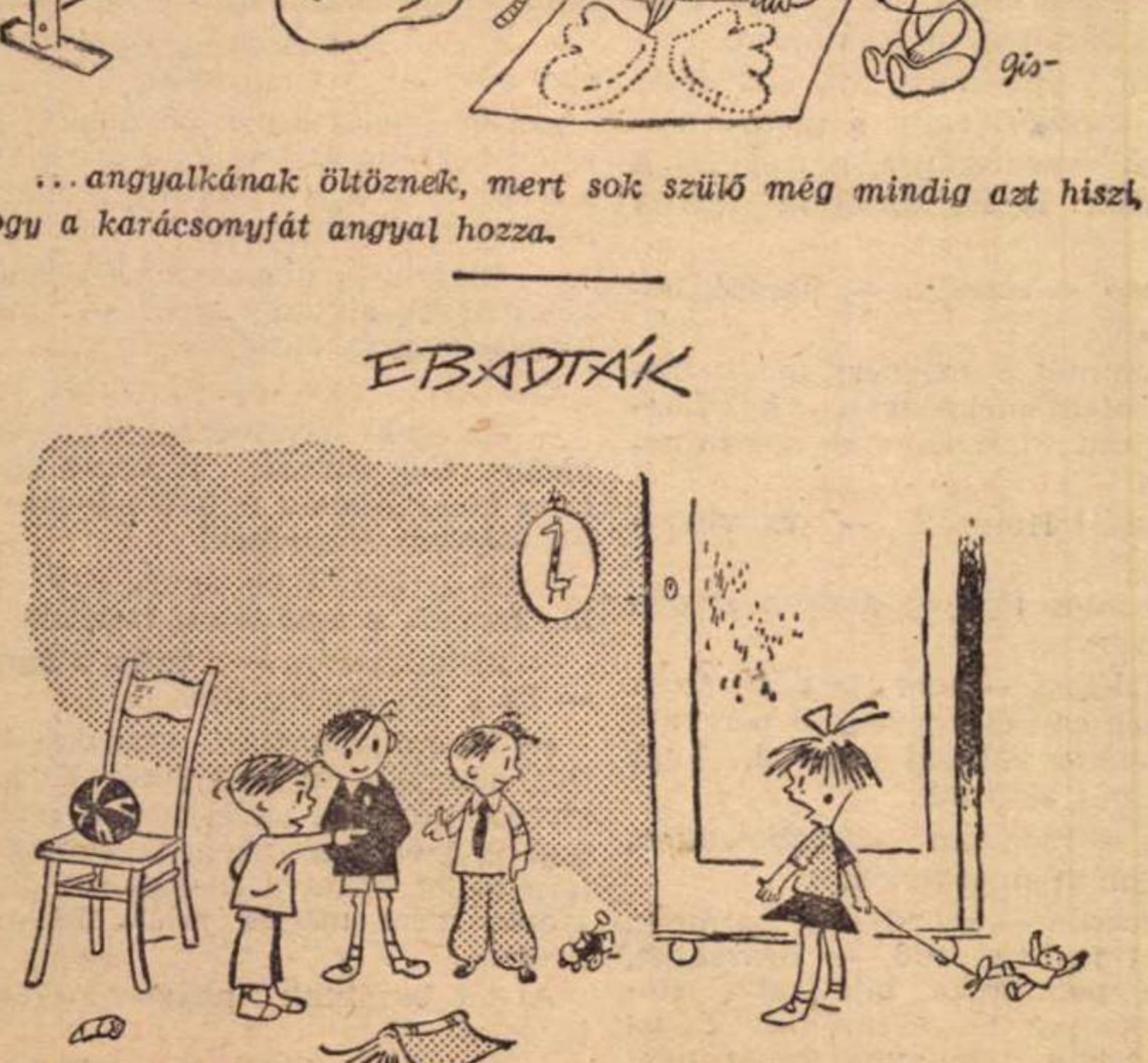

— Játsszunk csúcsforgalmat!

— Jó! Csöpi lesz az, akinek nem adjuk át a helyünket ...

Női dolgok

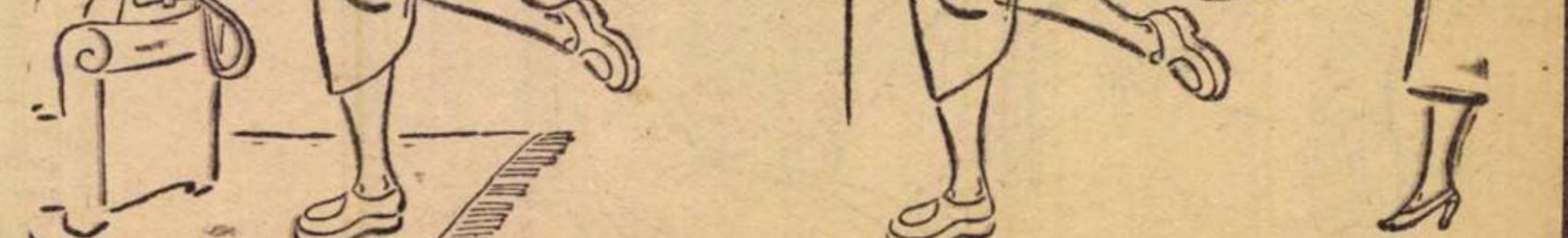

Otthon

— Jesszusom, ez lyukas ...

... és az irodában

— Jesszusom, ebben a pillanatban szakadt el ...

(Vasvári Anna rajza.)

Franciaország politikai térképe a választások idején

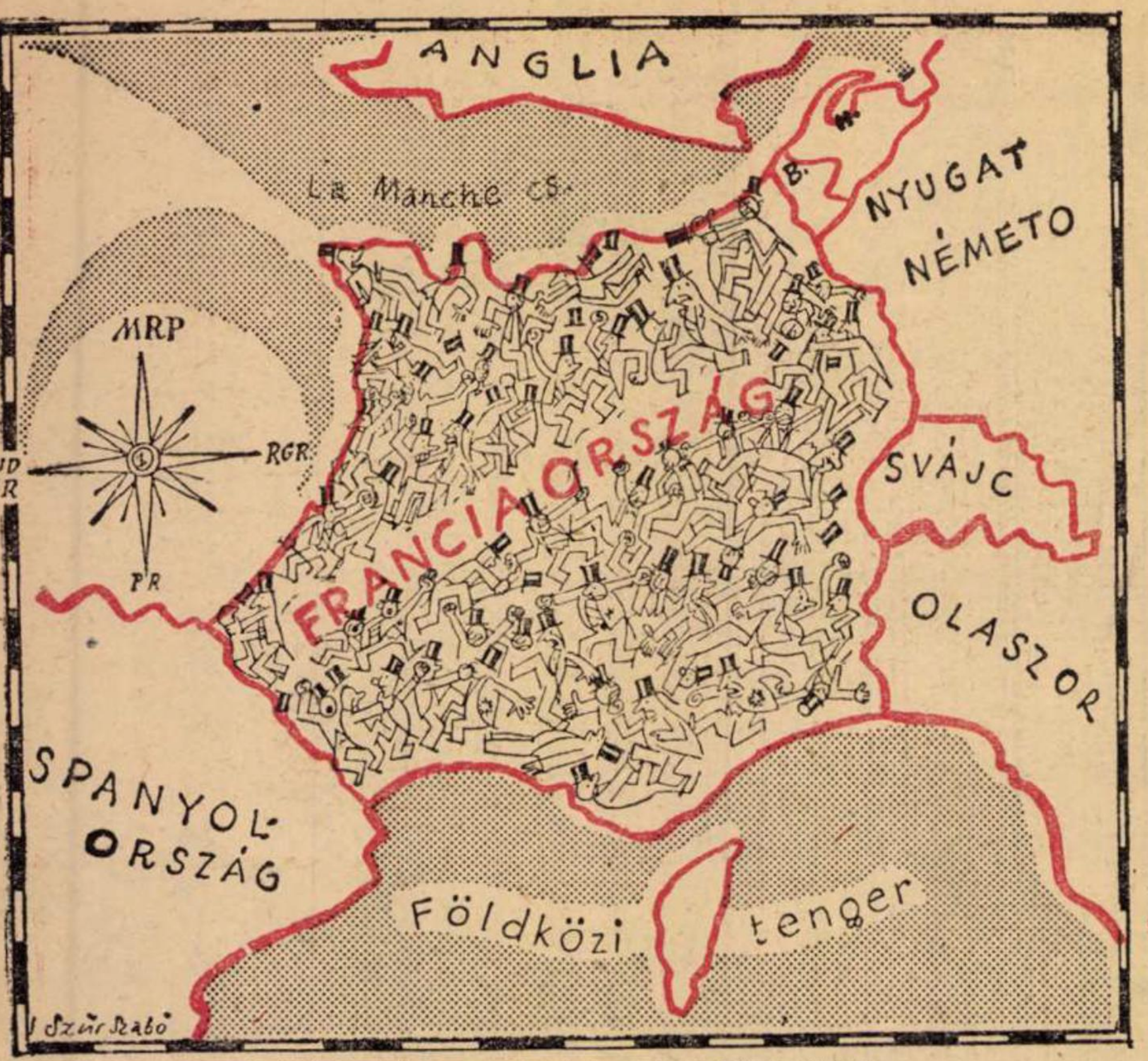

Polgári pártok marakodása a mandátumokért.

Gondol a fia jövőjére

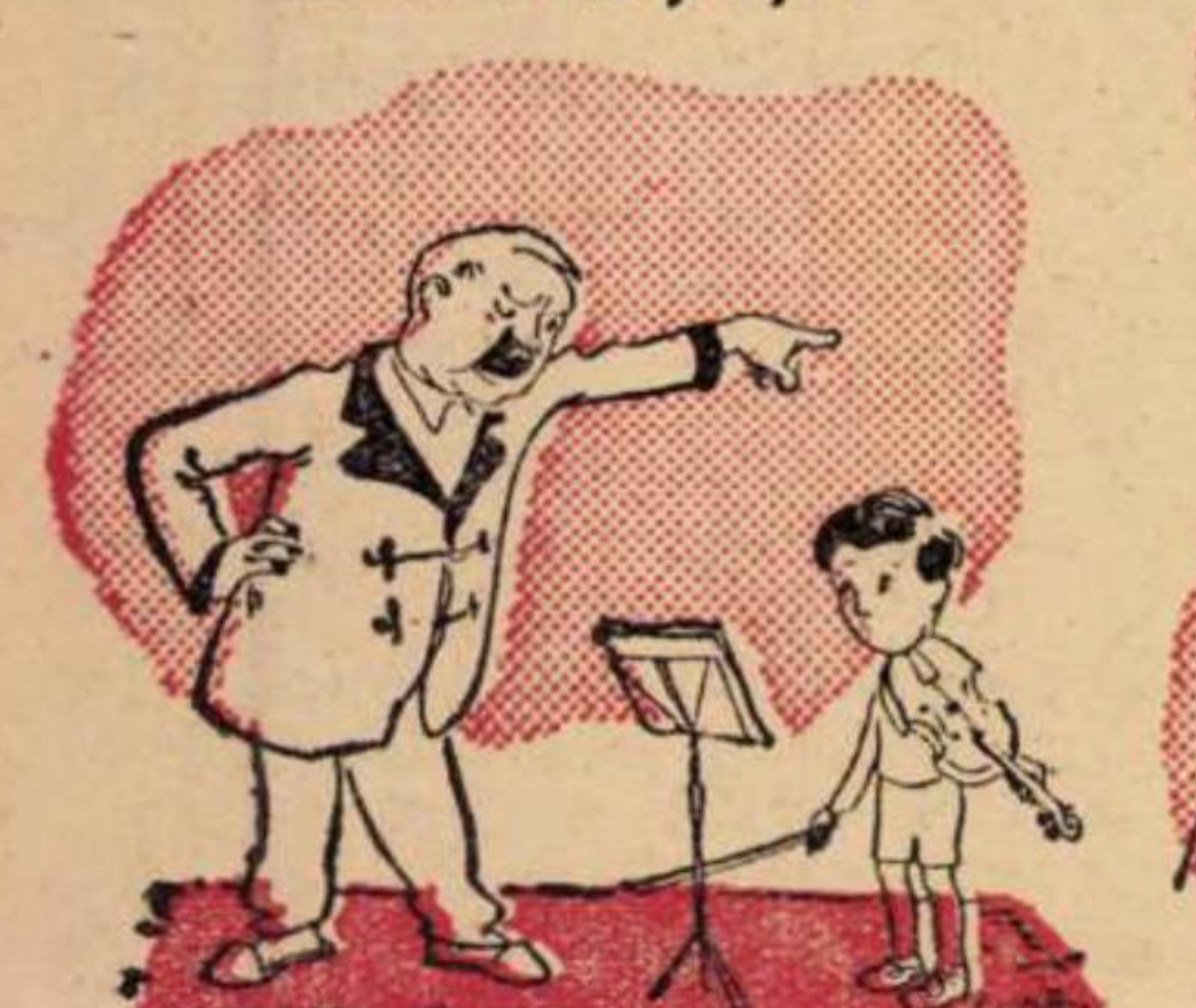

— Már egy órája gyakorolsz, büdös kölyök! Mész le rögtön a grundra focizni!

Új borokat mutatnak be néhány vendéglőben

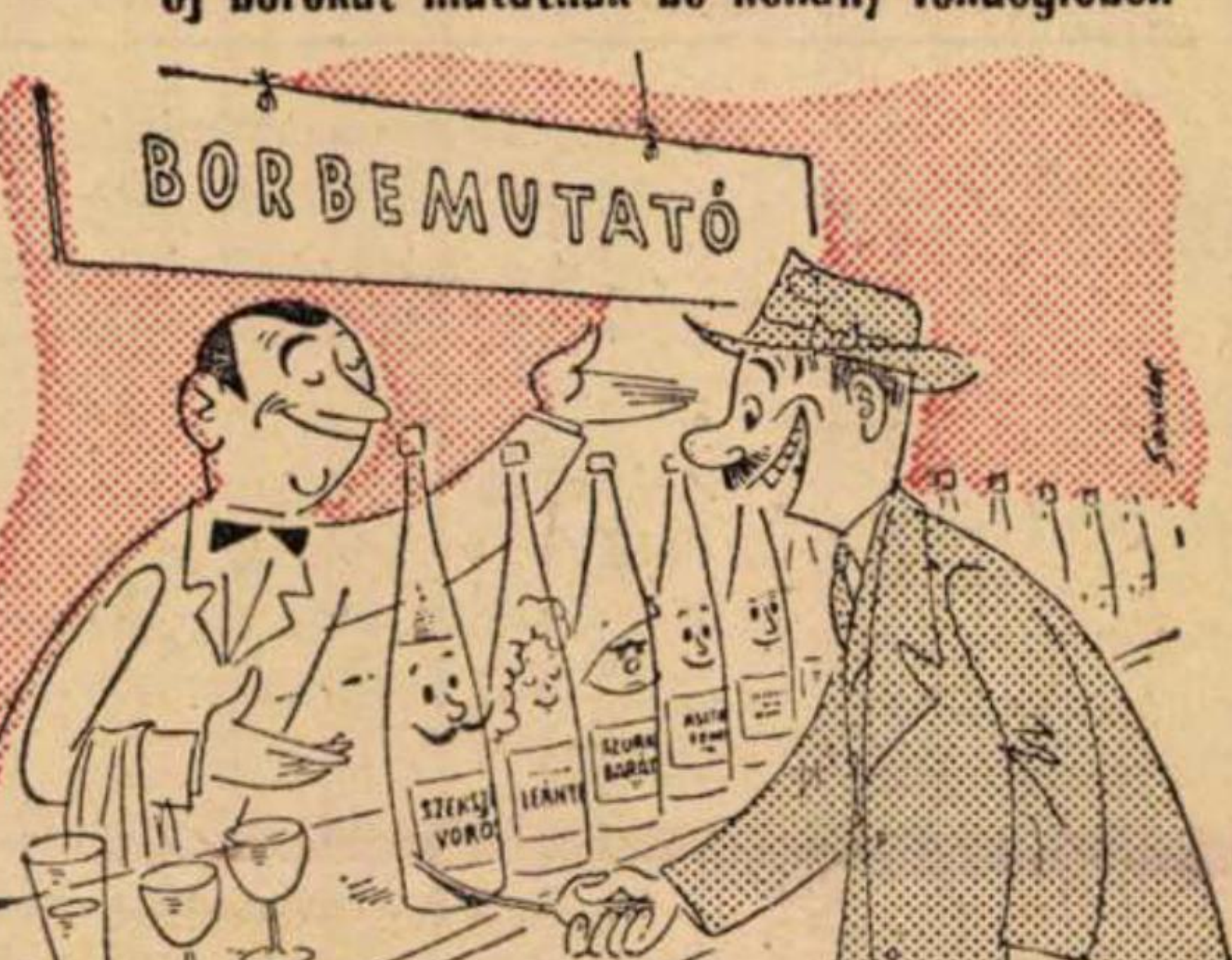

— Szekszárdi Vörös vagyok!
— Örvendek. Szomjas vagyok...

Ravasz módszer

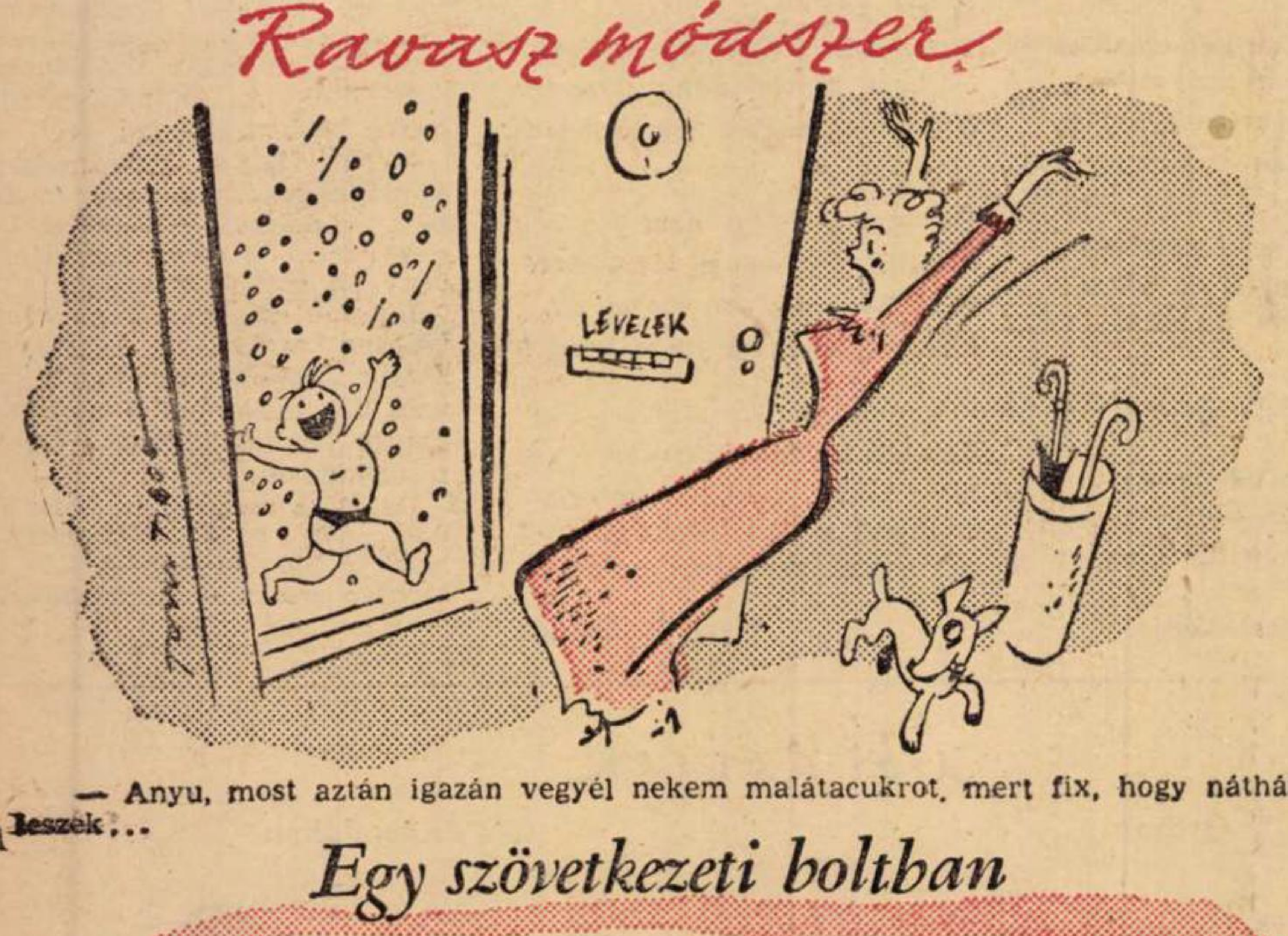

— Anyu, most aztán igazán vegyél nekem malátacukrot, mert fix, hogy náthás leszek...

Egy szövetkezeti boltban

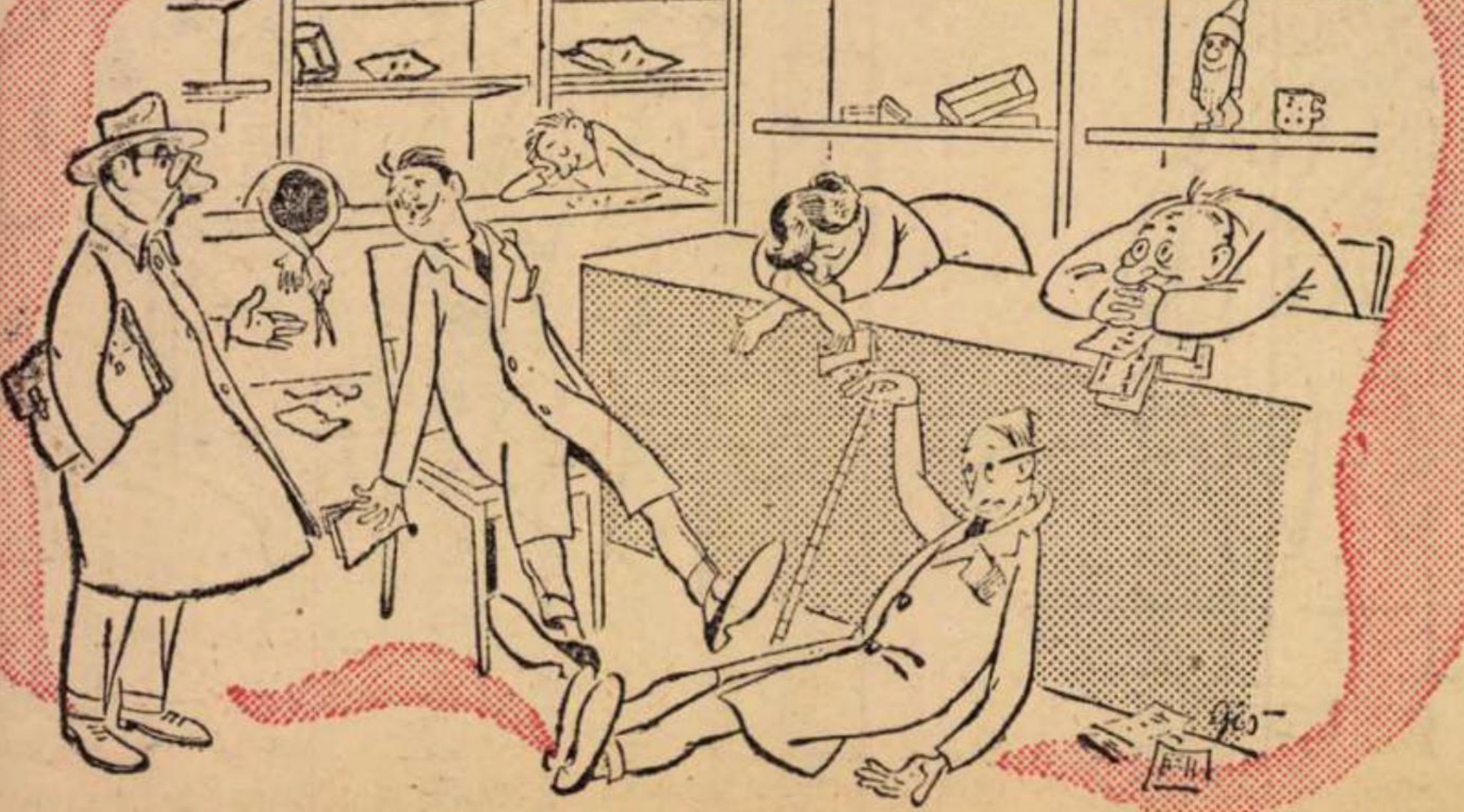

— Mi történt? Hova lett az a sok áru?
— Hova lett? Tegnap zárszámadás volt itt három téeszben...

TARDOS TIBOR:

Tea

Áll az expressz a kínai belépő határállomáson. Már minden formaság megtörtént; a menetrend szerint indulnia kéne. Az utasok már elfoglalták a helyüket. Ebben a pillanatban útitársam, honfitársam és barátom berohan a fülkébe és azt mondja:

— Te, van itt egy tábla a váróteremben; az áll rajta, hogy az érkező, külföldiek pénzt vehetnek fel!... Gyere azonnal.

Vakargatom a fejem.

— A pénz jó volna, de a vonatnak mindjárt indulnia kell...

— Ugyan, egy perc alatt elintézzük; mindenki vett fel, láttam. Gyere gyorsan, minden percért kár!

Beszaladunk a váróterembe. Tényleg, kis tábla függ a falon, s azon, több nyelven, az áll, hogy az érkező külföldiek szükség esetén bizonyos összeget... stb.

— Erre ni! — mondja a barátom, s félrehúz egy függönyt. A függöny mögött asztalkák, az asztalok előtt fotelek. Épp most áll fel az egyikből egy utas, egyik szovjet mérnök ismerősünk, s egy köteg kis lila bankót zsebretéve, kisiet a vonathoz.

Fiatal kínai tisztviselő ül az egyik asztal mögött, s biztatóan tekint ránk.

— Thé? — mondja udvariasan, s felénk tolja az asztalon álló teáskannát, meg a csészéket.

— Nye thé, nye thé — mondjuk, s szabadkozva a karóránkra, meg ott kinn a vonatra mutatunk. — Nye thé. Gyengi, gyengi.

Azaz: a pénzünket kérjük.

A szimpatikus kis tisztviselő udvariasan bólint:

— Gyengi — mondja.

— Gyengi, gyengi — mondja a barátom.

— Gyengi — mondja megint ő is és udvarias mozdulattal ő is megnézi a barátom karóráját. Nézi egy kicsit a márkáját, nem tudja mindjárt elolvasni, de azután úgy látszik, mégis elolvasta. — Gyengi, gyengi — mondja elismerően bólogatva.

— Nézzük csak — mondja a barátom. — Ez így nem lesz jó. Várjunk csak. Idehallgass, tovaris. Én: jönni Kína. Te: adni pénz. Jól van?

A fiú nagyon lekötelezően mosolyog; nagyon tetszünk neki.

— Én, Kína — mondja. — Te, pénz.

— Ejnye; nem úgy. Én. Én vagyok én. Ez itt ni: én. Én: értetted? Én Na most. Te. Te vagy te. Ez itt, amit megfogtam: te. Te: érted? Na. Te adni pénz Én-nek. Kész.

— Igen, igen — mondja és nagyon előnyösen mosolyog. — Igen, igen. Köszönöm, köszönöm.

— Na, várjunk — mondja a barátom. — Adjál csak ide egy ötforintost, nálad még van.

Odaadom. A barátom felmutatja.

— Pénz. Látod: pénz. Pénz. Te most pénz, adni nekemnek. Te pénz, én zseb. Sok-sok ember pénz; én is pénz, én is zseb, te adni barátomnak, nekemnek.

A fiatal tisztviselő nagyon jól érzi magát.

— Pénz, pénz — mondja kedvesen és mutatja az ötforintost, kéri, hogy adja oda neki a barátom, megtekintésre

Az órára pillantunk, de odaadjuk. Megfogja, megnézi rajta a domborművet, azután megfordítja, s megnézi a másik oldalát is. Határozottan tetszik neki.

— Harasó — mondja —, harasó, harasó, harasó.

A vésésmintát is megnézi, oldalt. Ezután lehajol és megpengeti a kőkockákon egy kicsit. Most jön csak igazán lelkesedésbe.

— Harasó! Harasó!! — és visszaadja.

Az ötforintos tényleg nagyon szépen szólt a kövön.

— Idehallgass — mondja a barátom. — Van még egy és egynegyed percünk. Ki kell találni valamit azonnal, hogy megértse, mit akarunk.

— Pénz — mondom kétségbeesetten, oroszul. Ennyit még tudok.

— Pénzecske — mondja a barátom, aki sokkal jobban tud. — Pénzecske, pénzocska, papirocska, bilétácska, istenem! Bankocska, börzécske, na! Pénz! Venni érte hám-hám, ruha, kabát, nézz ide, a barátomon lenni kabátocska, én fogni, húzni, szövet, kabát — vendéglő, vodka, inni-inni, részeg lenni, így menni vonatban, így ni, énekelni, dalocska, így ni, tralá-lalá, tralá-lalá...

A kis tisztviselőnek irtózatosan tetszik a dolog. Int, hogy várjunk egy pillanatig. Elhúzza a függönyt, s odahívja a másik, idősebb társát, nehogy az kimaradjon a szórakozásból Az utasok már mind rég felszálltak a vonatra.

A barátom remekel.

— Pénz — mondja — lenni cigaretta. Igy meggyujtani. Igy füstöt fújni. Jaj, de jó, Jaj, de jó. Zseb lenni nagy-nagy, tárca itt lenni nagy-nagy, sok-sok pénz lenni — ember fogni sok-sok pénz, ember odaadni pénz, ember, jaj de jó! nevetni mindig. Pénz, pénz...

Nagyon tetszik a kínaiaknak. Hangosan nevetnek.

Egyszerre az idősebbik elkomolyodik és súg valamit a fiatalabbnak.

— Pénz — mondja váratlanul a sovány tisztviselőgyerek, de most már egész más hangsúllyal, olyannal, mint aki hirtelen megértett valami fontos dolgot. — Pénz.

Fellélegzünk, Barátom az égre néz, én az órára.

— Ruszki? — kérdezi ekkor a kis tisztviselő.

Ez valami mellékes kérdés lehet, ez a nemzetiség-dolog. Biztosak lévén most már a fődologban, nevetve igazítjuk helyre:

— Nem ruszki. Vengerszki.

— Vengerszki — azt mondja, kissé csodálkozva.

— Igen, vengerszki. Magyar.

— Nem ruszki?

— Nem. Magyarszki.

— Ukránszki?

— Nem — mondja barátom nagyon, nagyon nyugodtan. — Nem ukránszki, nem gruzinszki. Magyar. Miger. Mogur. Mugár.

— Angol? — mondja a gyerek. — Angolszki?

— Ne-he-hem. Nem, nem. Nem-nem! Magyar. Hortobágy. Petőfi. Puszta. Traktor. Gulyás. Ülni a gulyás a lábán, főzni finom leves, puszta. Szél, ziuuu, nagy szél, ziuuu. Kanál lenni étel benne, forgatni kanál, aj de finom. Budapest. Magyar Tudományos Akadémia.

Leírhatatlanul tetszik az egész a vendéglátóknak. Megfogták egymás kezét és nyitott szájjal, hangtalanul élvezik; szemük követi minden mozdulatunkat, mint ping-pongmeccsen a labdát.

Kint, a vágányok mellett, fütyülnek.

— Gyere — mondom a barátomnak — hagyjuk a fenébe az egészet; Pekingig pénz nélkül is kibírjuk.

— Hogyisne — mondja. Kirohan, visszatér a táblácskával. Leszakította a falról. — Nézni te meg, te! Tábla! Táblácska! Lenni írás, lenni betű! Pénz adni külföldi! Olvasni te, olvasni kínai!

A két elvtárs egymásra pillant; s fölébe hajol a táblának. A fiatalka, egészen lassan és teljesen hibás kiejtéssel olvasni kezdi az angol szöveget. Lehetetlenség, hogy értse. A másik, az idősebbik elveszi tőle a táblát, leteszi az asztalra, keresgél a zsebében; szemüvegtokot húz elő, abból szemüveget. Az angolt kezdi olvasni, de néhány betű után integet, hogy: nem, nem, a franciát mégis jobban tudja.

Most csengetni kezdett valahol valami. Talán most indult el a vonat.

— Á-visz — tagolja egészen lassan az első szót. — Á-visz. Ávisz.

Ebben a pillanatban beszalad a bejáraton egy épp olyan fiatal kínai, mint a mi emberünk, s amint megpillant bennünket, felderül az arca:

— Die zwei ungarische Genosse, a két magyar elvtárs, ugye? — mondja kifogástalan németséggel.

Ordítunk, hogy azok vagyunk.

— Az egész szerelvényt átnéztem magukért. Fel vannak tüntetve a listámon, hogy jönnek; át kell adnom ezt a kis útipénzt. Siessenek!

Ezzel a kezünkbe nyom egy köteg lila bankót, a már látott fajtából.

— Idehallgasson — mondja a barátom. — Ez a két elvtárs itten...

— Mi mindannyian magukat kerestük, ahányan csak vagyunk. Ez a két elvtárs itten: ez az elvtárs a teát osztogatja a váróteremben, ez a másik elvtárs pedig hozzá a melegvizet. Szaladjanak, mert maguk miatt áll az expressz.

A két barátunk nagyon szívélyesen bólogat.

— Thé — mondja a fiatalabbik

— Ruszki thé, english thé, china thé — mondja a másik.

Meghajolnak enyhén felénk; integetnek és mosolyognak.

Ki az a Franci bácsi?

Hogy őszinte legyek, Franci bácsi korábbi létezéséről csak akkor értesültem, amikor neki már jó volt. A feleségem délben könnyes szemmel fogadott és amikor meglátott, zokogva borult a nyakamba. Később magához térve így hüppögött:

— Távirat jött... hogy a Franci bácsi... Rákos-rendezőn tegnap hajnalban meghalt...

Szegény Franci bácsi. És ki az a Rákos-rendező?... A Reinhardt meg az Oláh, az rendező. Franci bácsi, Franci bácsi... Várjunk csak... Közeli rokon nem lehet, Cinkotán él egy nagybátyám, de az Karcsi és mért halt volna meg Rákos-rendezőn? Pillanat! Ez pályaudvar! Csomaggal jött!! Liba, szárazkolbász, uram atyám, mindegy, hogy ki az a Franci bácsi. Szeretem... Zavartan nézek a feleségem vörösre sírt orrára és nekem is könny szökik a szemembe. Ki az a Franci bácsi?... A konyhaajtó nyitva van és a kitóduló pára sülthús-szagot hoz. Állati éhes vagyok. És még mindig nem tudom, ki az a Franci bácsi? Pont most halt meg, 29-én... Virág húsz forint... utazási költség legalább két darab százas... Szent egek és ha örököltünk? Legfeljebb kiveszek a bankból... Gyönyörű koszorút vásárolok, tiszta selyemszalaggal: „Egyetlen Franci bátyánk, soha sem felejtünk el"... Vagy a paksi rokon lenne? Neem, az vénkisasszony volt, legalább húsz éve halt meg és Olga néninek hívták. Hogy én milyen hülye vagyok! Miért töröm a fejem azon, hogy ki az a Franci bácsi, csak rá kell nézni a feleségem megtört, gyászoló alakjára. Ez a Franci bácsi nem nekem halt meg!

— Ne sírj, szívem — mondtam résztvevő hangon —, ki tudja, mitől kímélte meg a sors. Az ő korában...

— De még élhetett volna...

— Kár érte...

— Jó ember volt...

— És ilyen hirtelen...

— Nem térek magamhoz...

— Mindenki szerette...

— Bizony, fiam — mondtam a feleségemnek átkarolva a vállát —, egyszer majd ránk kerül a sor... De hát az élet megy tovább, nekem mindjárt be kell mennem. Gondolod, hogy le kell utazni?

— Okvetlenül, hátha örököltünk valamit!

Makkosmária és az összes búcsújáró helyek!! Én örököltem? De hát, ki az a Franci bácsi?

— Fiacskám — súgtam a feleségemnek —, hiszen téged szeretett, te álltál közelebb hozzá... Végeredményben is a te...

— Mit, hogy én? — sikoltotta a nejem. — Hát ki az a Franci bácsi?

Bambán néztünk egymásra.

— Aranyom, itt valami nem stimmel, mutasd csak azt a táviratot. Nem értem. Itt az áll: Franci bácsi tegnap hajnalban meghalt, gyertek suergoesen. Rózsi. — Kábult agyamban megálltak a gondolatok: Ki az a Rózsi? Mielőtt visszaadtam volna a táviratot, szemem a címzésre tévedt: Kovács János, Játszó utca 13. — Szívem, hogy hívnak engem? — kérdeztem felderülve.

— Pali, Kovács Pál! — mondta elképedve és még mindig nem értett semmit.

— Fiam — jelentettem ki holtfáradtan, de diadalmasan, ahogy Ehrlich beszélhetett a 606. kísérlet után —, a levelet átviszem a szomszédba Kovács Jánosnak, addig hozd be az ebédet, mert nagyon éhes vagyok...

Miközben lefelé mentem a lépcsőn, kezdtem igazán elszomorodni. Szegény Franci bácsi. Már úgy megszerettelek. Olyan szép koszorút vettem volna neked, hidd el, nem is az örökség miatt... Biztosan szegény voltál... De én kaptam volna két nap szabadságot, egy kis temetési segélyt, három napig mindenki sajnált volna és csöndes téli estéken még sokáig beszéltünk volna rólad... Jó ember voltál... mindenki szeretett... még élhettél volna... De te másodszor is meghaltál...

Hát tudod mit? Most már csak temessenek el azok az idegenek!

Deák Gusztáv

Meglepő táblák

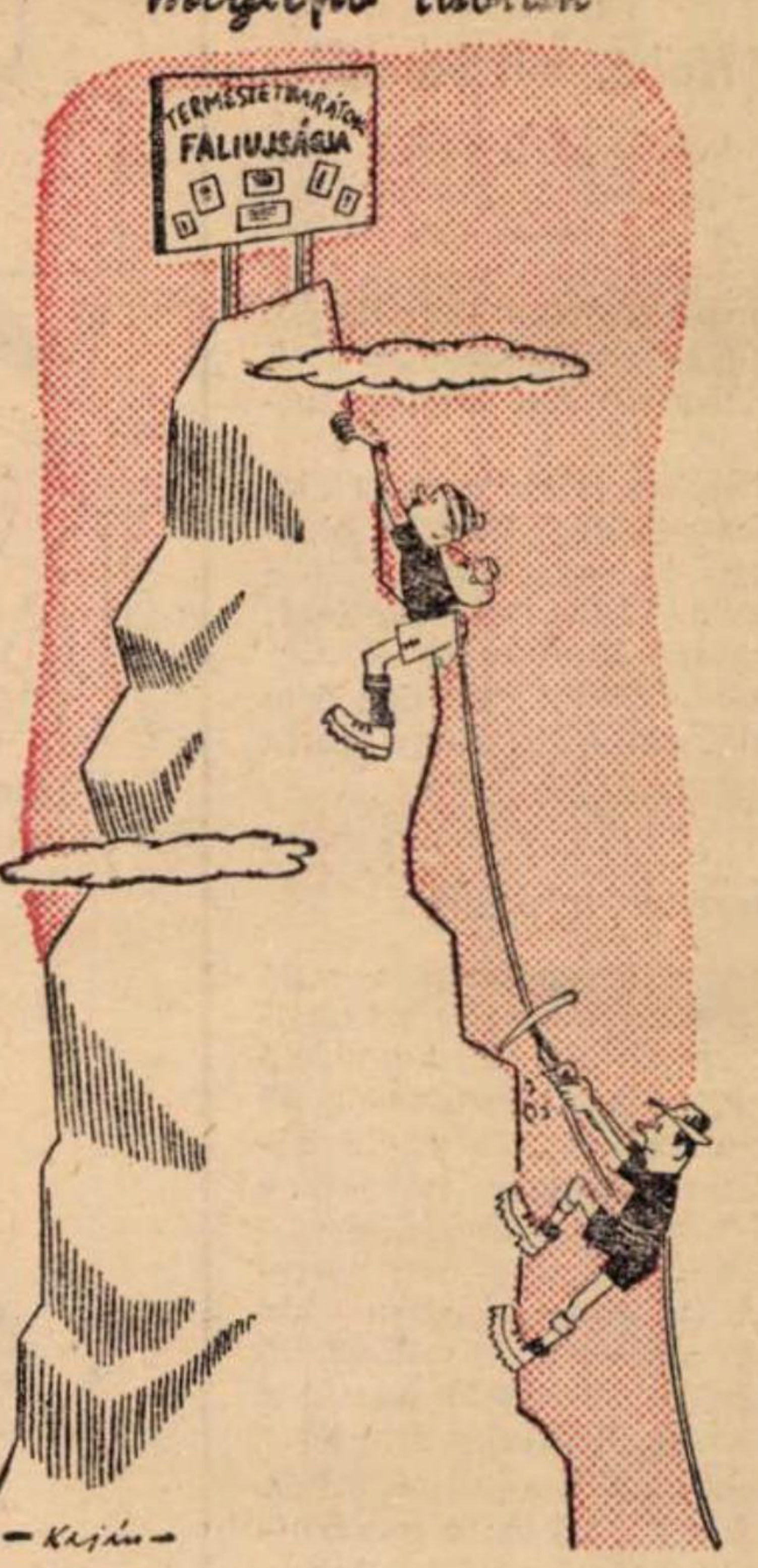

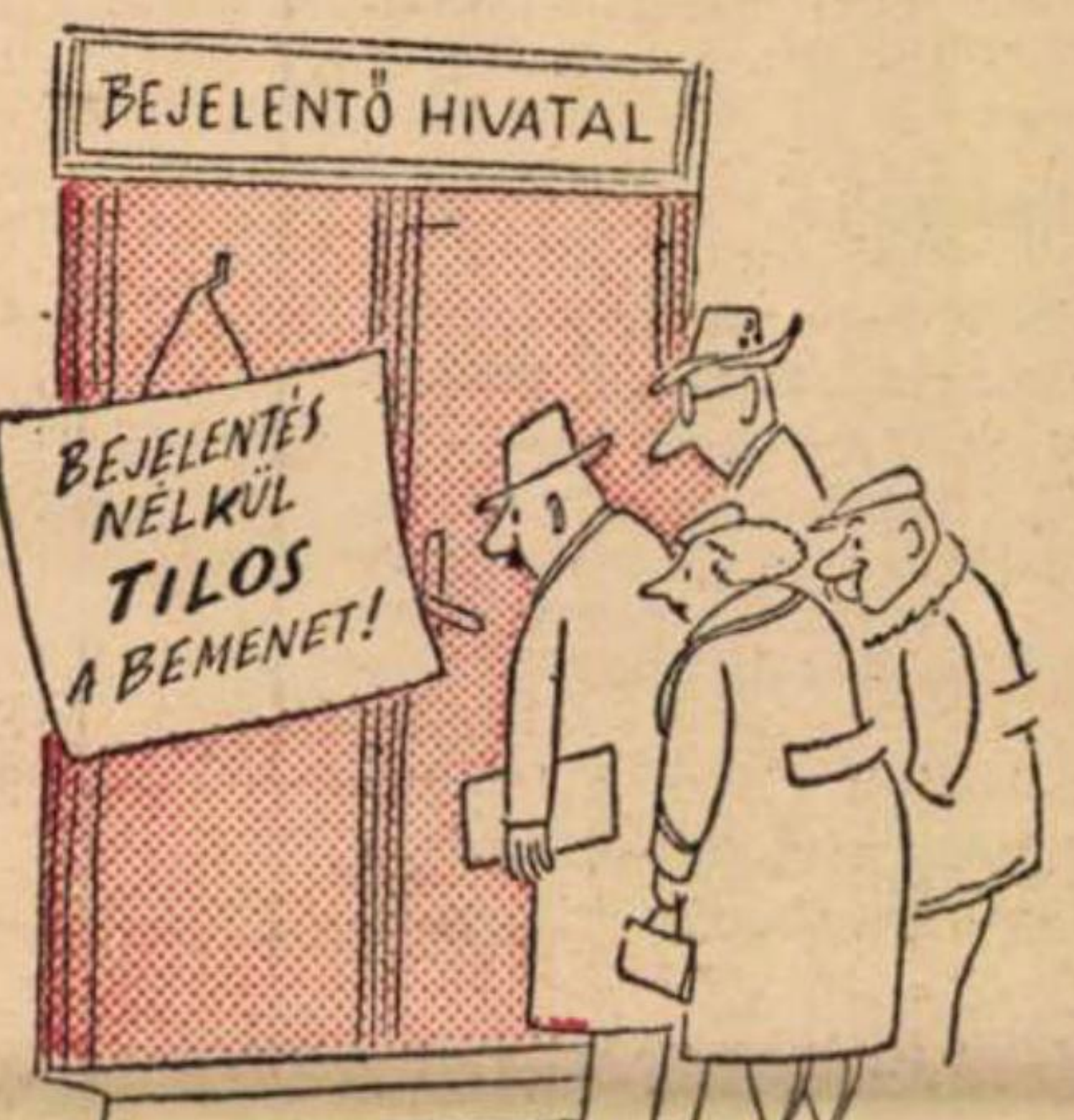

BEJELENTŐ HIVATAL
BEJELENTÉS NÉLKÜL TILOS A BEMENET!
Kaján

Jogos tiltakozás

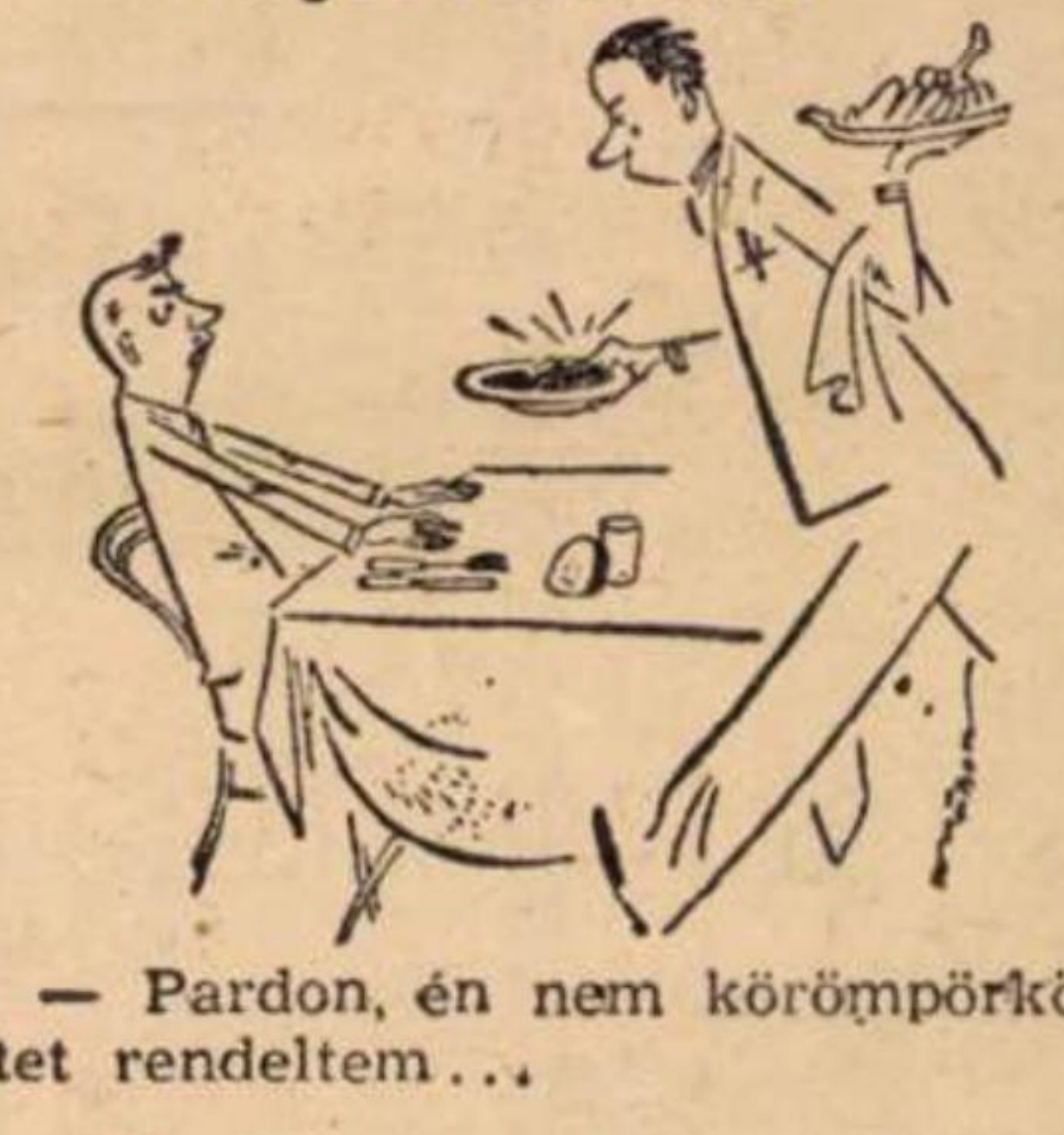

— Pardon, én nem körömpörköltet rendeltem...

Az „ősi" kastélyban

Attlee, az angol „Munkáspárt" nyugalomba vonult vezére grófi rangot kapott.

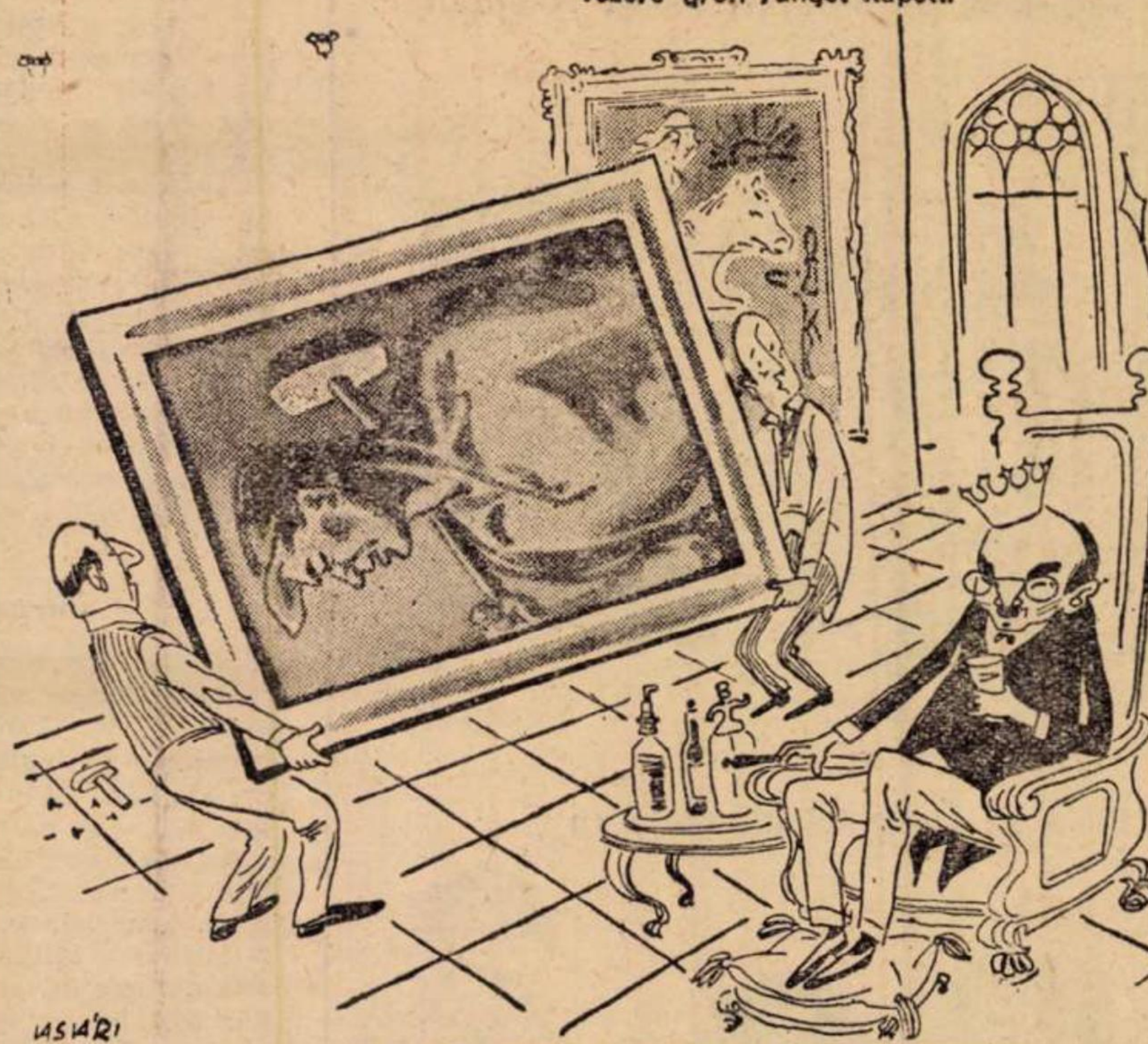

— Vigyék gyorsan, erre már nincs szükségem!

Hasznos ajándék

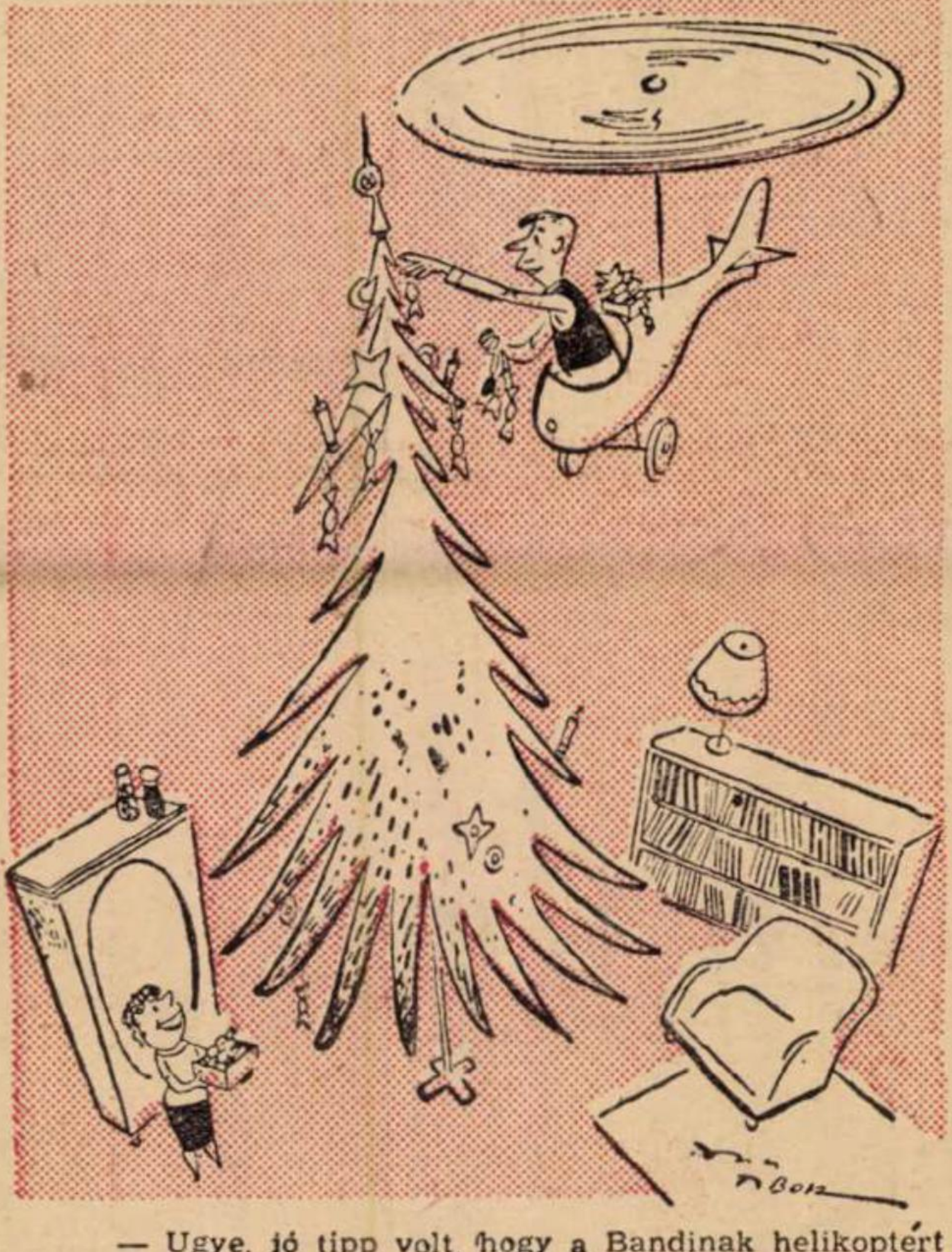

— Ugye, jó tipp volt, hogy a Bandinak helikoptert vettünk?!

Színhely: a 2-es villamos

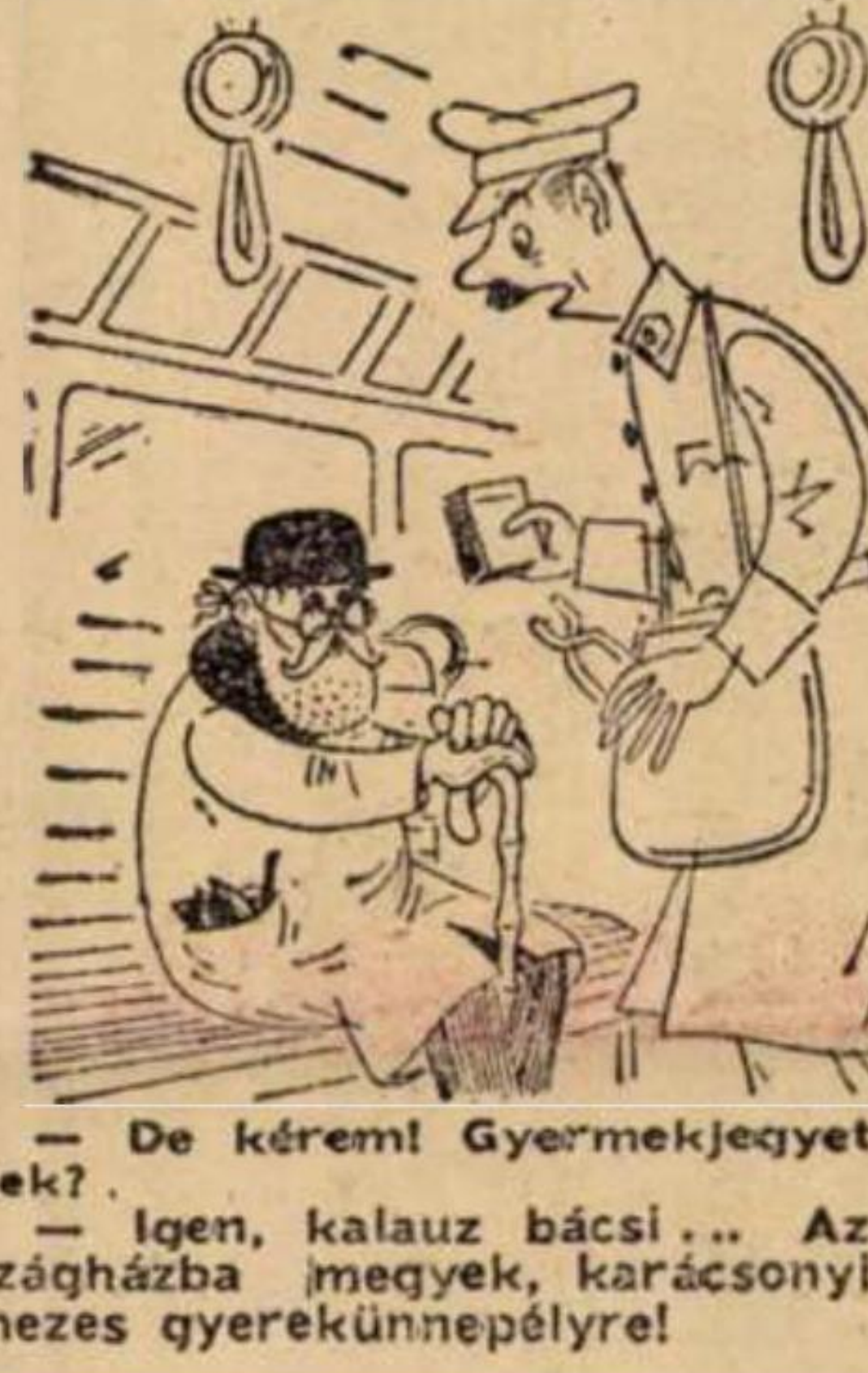

— De kérem! Gyermekjegyet önnek?

— Igen, kalauz bácsi... Az Országházba megyek, karácsonyi jelmezes gyerekünnepélyre!

Egy igazgató önkritikája

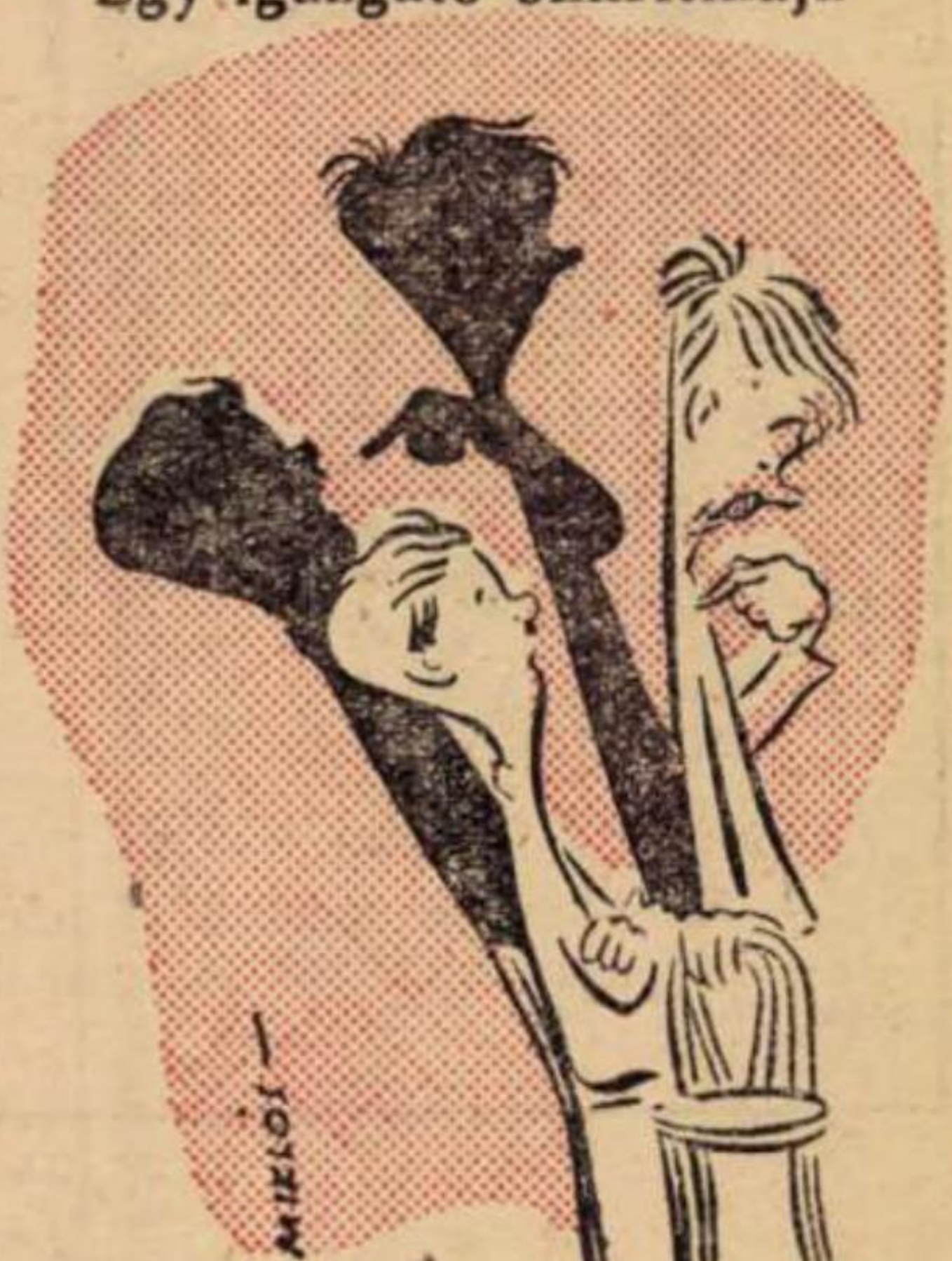

Furcsa az élet

KARÁCSONYI ANEKDOTA AZ 1900-AS ÉVEKBŐL

Szín: Jánosék kis lakása az uradalomban, az istálló mellett.

Julis: Ez az első karácsonyunk, János.

János: Bizony... Tavaly ilyenkor még csak a mátkám voltál.

Julis: (Kinéz az ablakon. Nagyon megilletődve, szinte ijedten:) Te János! Nézd csak, ki jön mifelénk... Az öreg kegyelmes úr!

János: Ne ijedezz, Julis... Nem esz meg.

Öreg gróf: Jóestét...

Julis: Kezét csókolom kegyelmes gróf úr.

Öreg gróf: No, menyecske, készülünk az ünnepre, mi?... Aztán vettél-e valami szép ajándékot az asszonynak, János fiam?

János: Hát csak úgy szegényesen, kegyelmes uram.

Öreg gróf: No, itt van ötv... húsz korona:.. Igyatok az egészségemre... Hát kellemes ünnepet János fiam... Isten áldja, menyecske. **(El.)**

Julis: (Megigézve.) Atyaisten... Húsz koronát adott... És személyesen jött el hozzánk... Te János?!...

János:... No...

Julis: Ugy látszik lesz abba' valami, amit a faluban beszélnek.

János: Mit beszélnek?

Julis: Hát izé... Hogy a kegyelmes gróf úr fia volnál...

János: Nem tudhatom... Nem volt beleszólásom.

Julis: Most már a feleséged vagyok... Nekem elmondhatod.

János: Hát körösztanyám mesélt ilyesvalamit...

Julis: Te János! **(Kinéz az ablakon.)** Már meg ki jön?... A kegyelmes gróf úr unokája... A kis gróf.

Kis gróf: (Kedves, nyolcéves gyerek.) János bácsi, János bácsi...

Julis: Kezét csókolom, aranyos tekintetes kis kegyelmes úrfi!

János: Tessék parancsolni, gróf úrfi.

Kis gróf: Csak meg akarom köszönni, hogy megtanított lovagolni... És édesanyám megengedte, hogy ezt az aranyat János bácsinak adjam karácsonyra.

János: Nagyon szépen köszönöm.

Kis gróf: Azt is mondta édesanyám, hogy az ő nevében is kívánjak maguknak kellemes karácsonyt.

Julis: Köszönjük szépen... Kezét csókoljuk a méltóságos asszonynak, meg az aranyos kegyelmes úrfinak.

Kis gróf: A viszontlátásra. **(El.)**

Julis: Nahát!... Személyesen jönnek!... Kellemes ünnepeket kívánnak!... Ajándékot adnak!... Nem szoktak ezek ilyet csinálni.

János: Nem igen...

Julis: Te János...

János: No!...

Julis: Alighanem a másik dolog is igaz, amit a faluban beszélnek...

János: Miféle másik dolog?

Julis: Hogy a kis gróf úrfi a te fiad... Nekem elmondhatod.

János: Ezt se tudhatom... Ámbátor ebbe már volt némi beleszólásom...

(Kis csend.)

Julis: Min töprengsz, János?

János: Hogy milyen furcsa az élet, Julis.

Julis: Mért volna furcsa?

János: Hát nézd csak... Az apám is gróf... A fiam is gróf... Oszt én még's csak kocsis vagyok...

Király Dezső

Ausztráliában

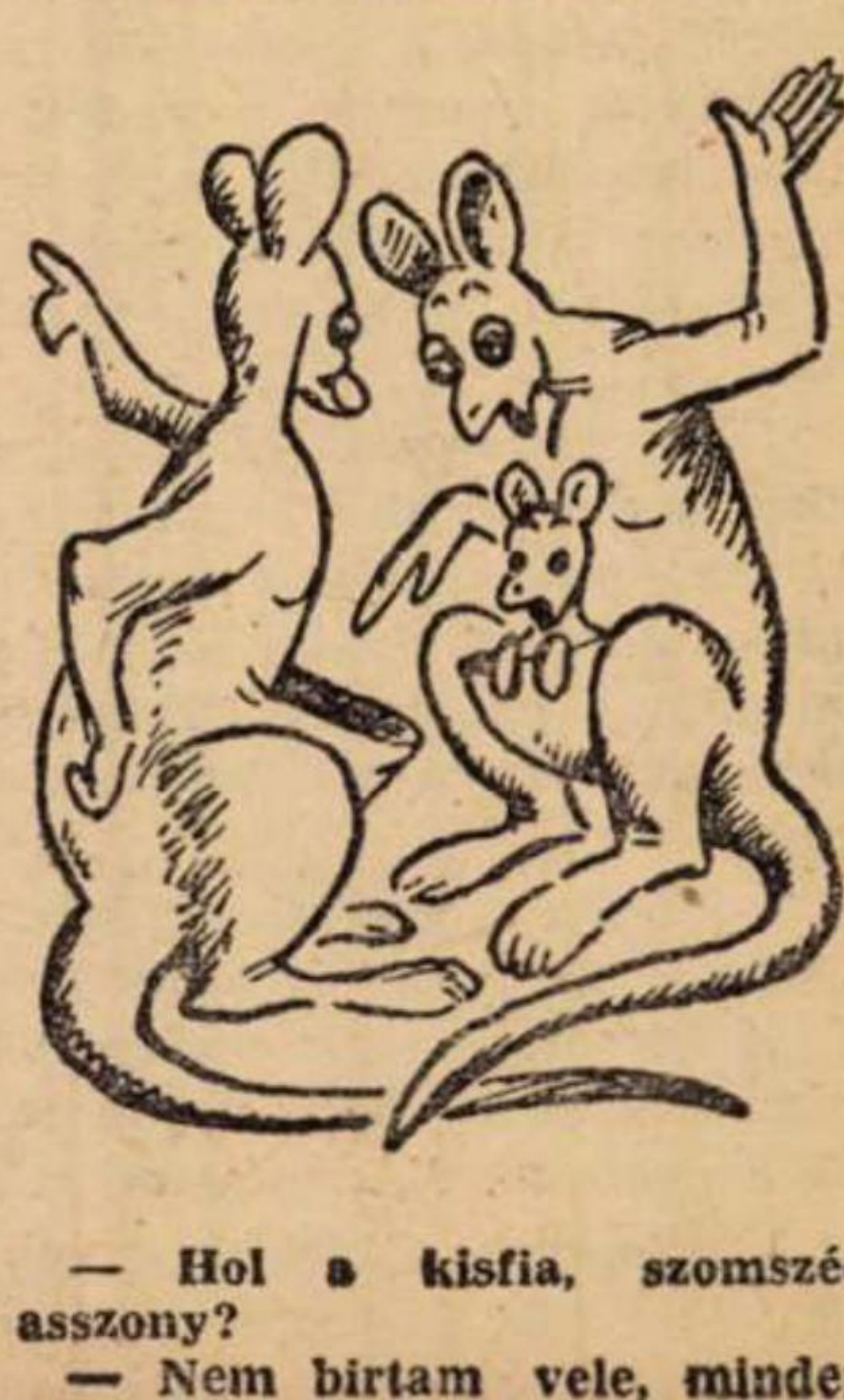

— Hol a kisfia, szomszédasszony?

— Nem bírtam vele, mindenáron látni akarta Iharost.

Látogatás a MOMban

Ahogy rajzolónk az óragyári meóst elképzeli

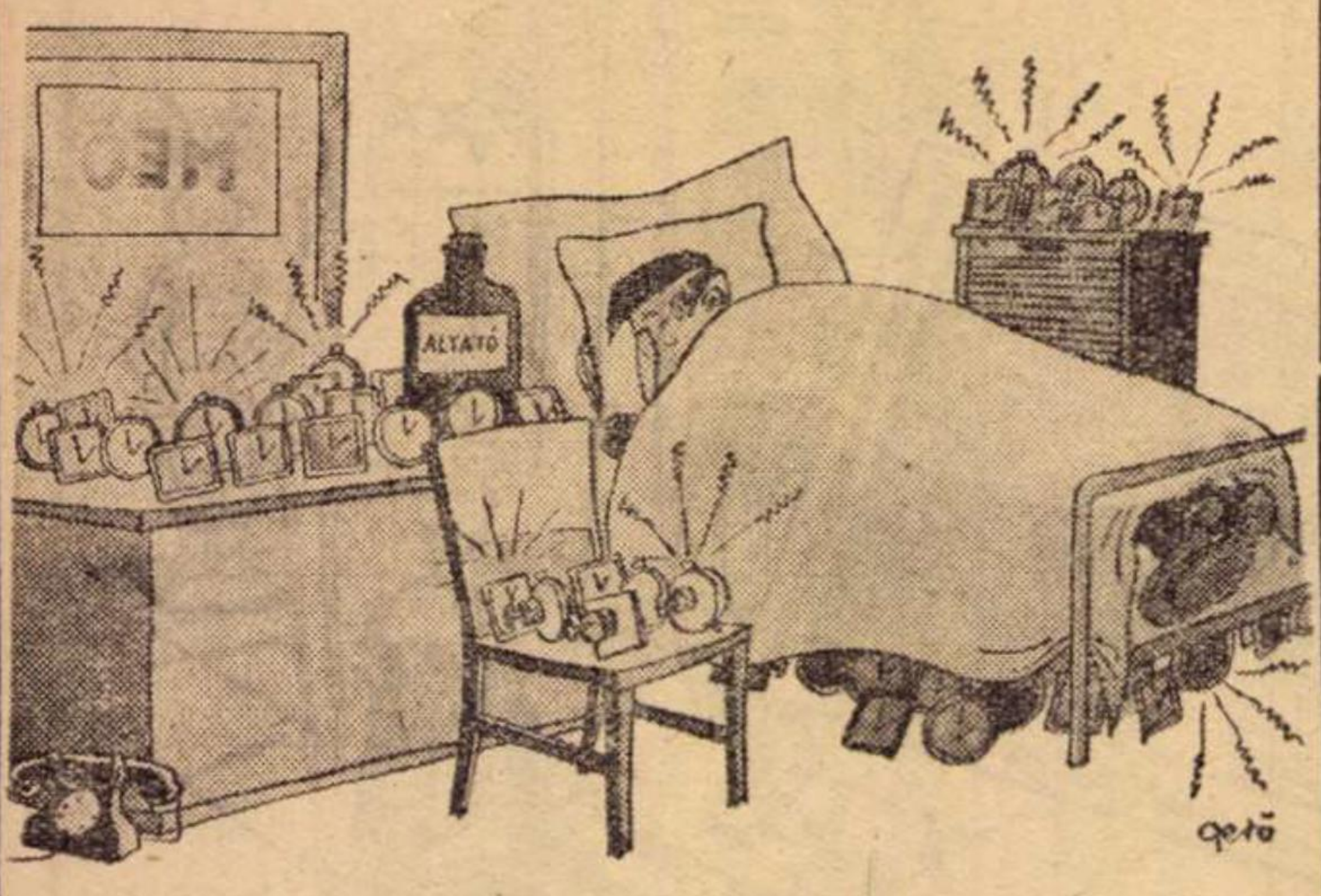

Ebéd az Óragyár étkezdéjében

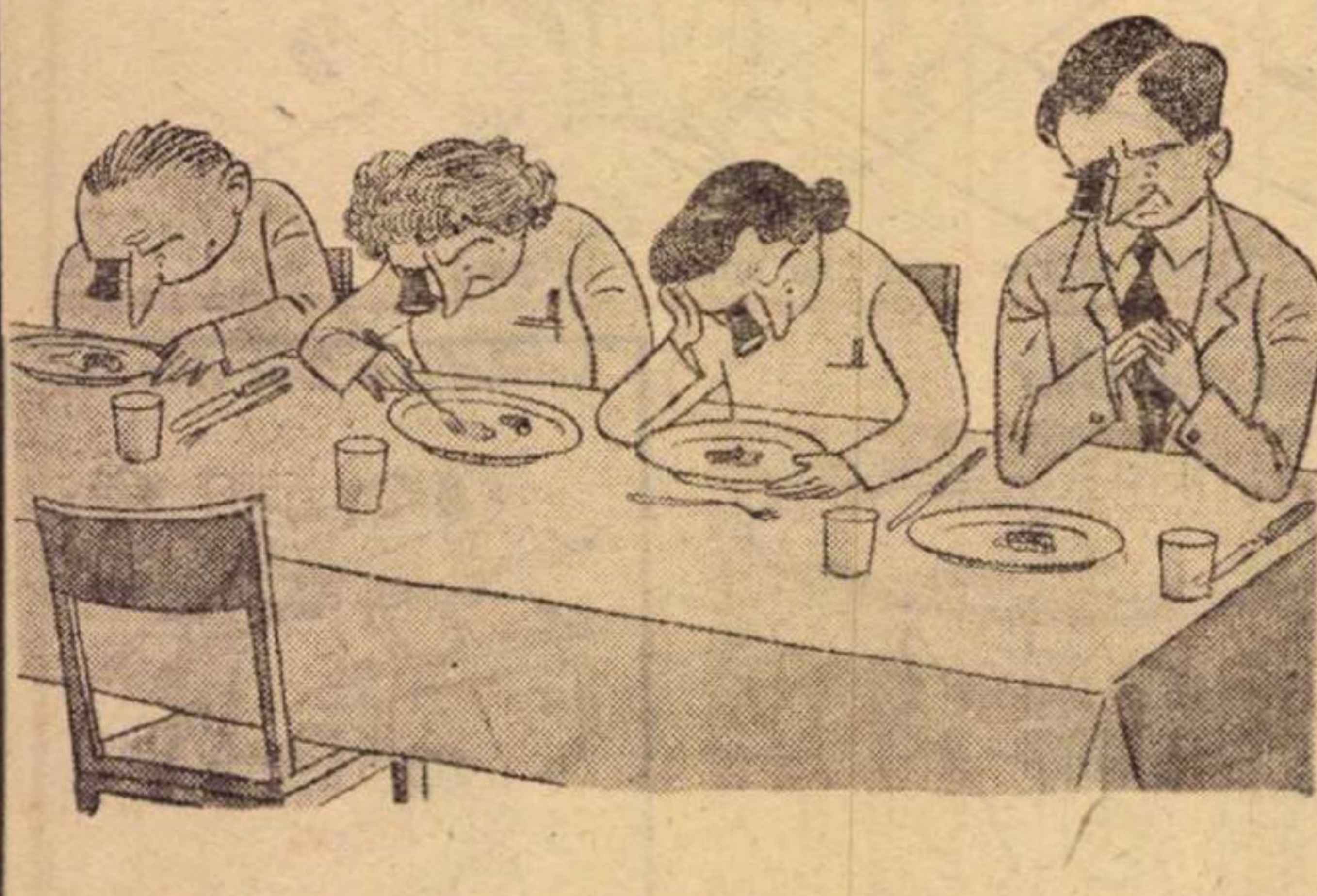

A minisztériumban

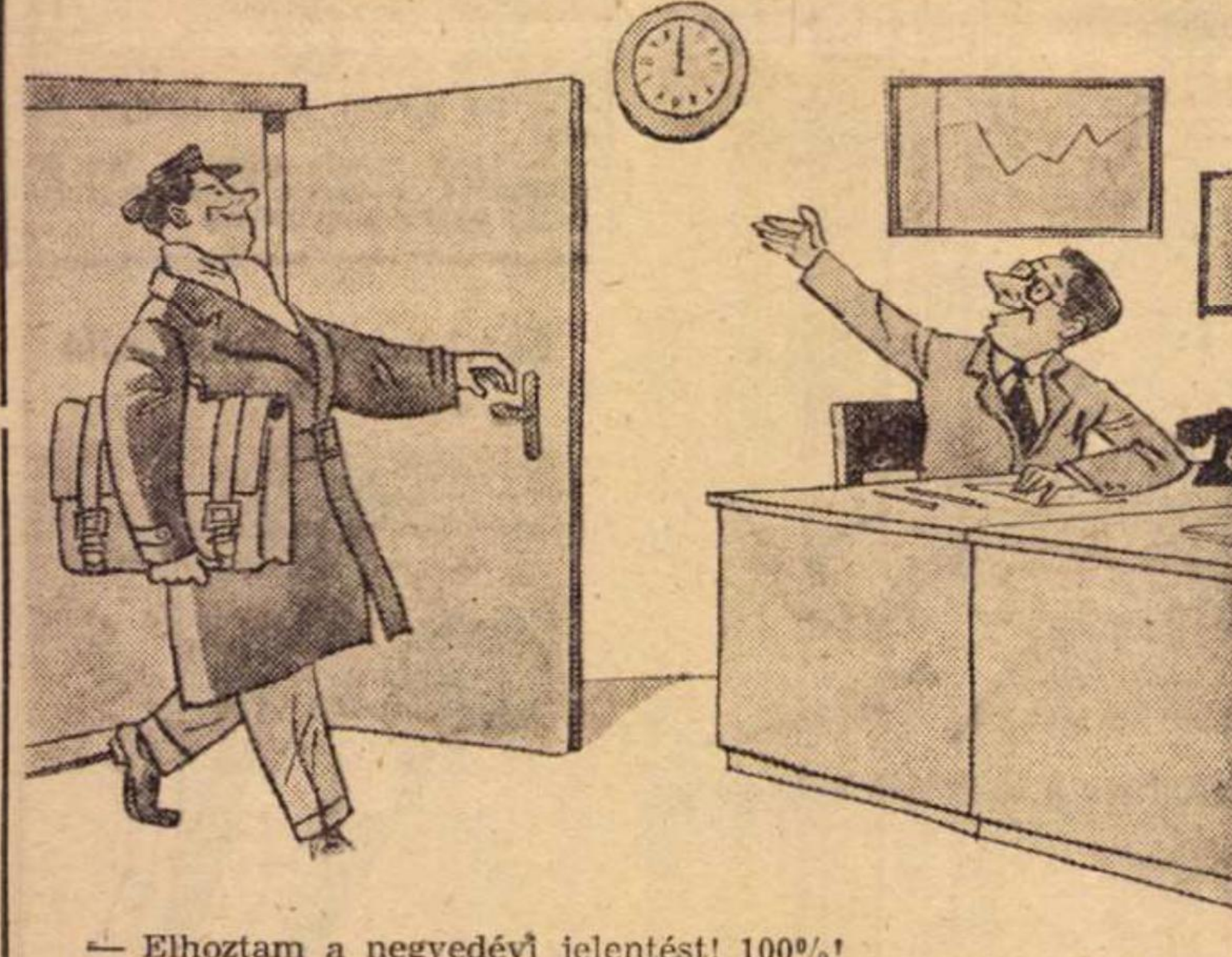

— Elhoztam a negyedévi jelentést! 100%!
— Ez csak a MOM-óragyár lehet. Tizenkettőre ígérték és pont 100%!

Külföldi szemle

Halló, ki beszél? Halló, mit beszél?

Országos botránnyá dagadt az Egyesült Államokban az a bűnper, amelynek vádlottja John G. Broady magándetektív és társai. A társaság, mint a tárgyaláson kiderült, részben magánmegbízásból, részben hivatalosan kihallgatta és rögzítette a telefonelőfizetők beszélgetéseit. A bűntényben az egyik telefonközpont alkalmazottai is részt vettek.

A tárgyaláson sok érdekes titok pattant ki. Többek között Broady bevallotta, hogy „bizonyos utasításra" figyelte és rögzítette Clara Boothe Luce római nagykövetnő beszélgetéseit is, közvetlenül a diplomatanő kinevezése előtt.

Bizonyos, hogy a nagykövetnőt csalódás érte ezzel a leleplezéssel: eddig azt hitte, hogy titkos telefonja van.

Jól megérdemelt nyugdíj

Azon a napon, amikor a nyugalomba vonuló angol munkásvezért grófi rangra emelte az uralkodónő, Tom Hubbard munkáspárti képviselő közölte a parlamenttel, hogy a vasúttársaság 45 évi szolgálat után nyugalomba helyezte egyik választóját, egy pályamunkást és részére november 5-ére visszamenőleg heti hat penny nyugdíjat állapított meg. A munkás felvette négy heti nyugdíját, azaz két shillinget. (Magyar pénzben kb. 3 forintot.) Miután az alsóházban hitetlenkedő felkiáltások hangzottak fel, a képviselő letette a ház asztalára a vasúttársaság hivatalos levelét.

Hozzá kell tenni ehhez a kis történethez, hogy a nyugdíjat nem küldik házhoz: a munkásnak érte kell mennie, több mint másfél kilométernyi távolságra.

Katonadolog!

A franciaországi Poitiers-i sorozóbizottság katonai szolgálatra alkalmasnak találta a 20 esztendős Marie-Claude Moinot-t. Az újonc édesapja, akit csak a sorozás végén engedtek be a terembe, kétségbeesetten magyarázta a bizottságnak, hogy Marie-Claude nem fiú, — hanem leány. Egy anyakönyvi tévedésnek köszönheti, hogy berendelték és besorozták.

— Mi már nem vonhatjuk vissza a besorozást — mondotta a bizottság elnöke —, amíg a bíróság el nem rendeli az anyakönyv kiigazítását.

Mire az apa szomorúan jegyezte meg:

— Évek óta szaladgálok fűhöz-fához és még nem tudtam elintézni, hogy a lányom a hivatalos iratokban is nőnemű legyen.

Az a gyanúnk, hogy Franciaországban is akad még némi bürokrácia.

A nyakkendő

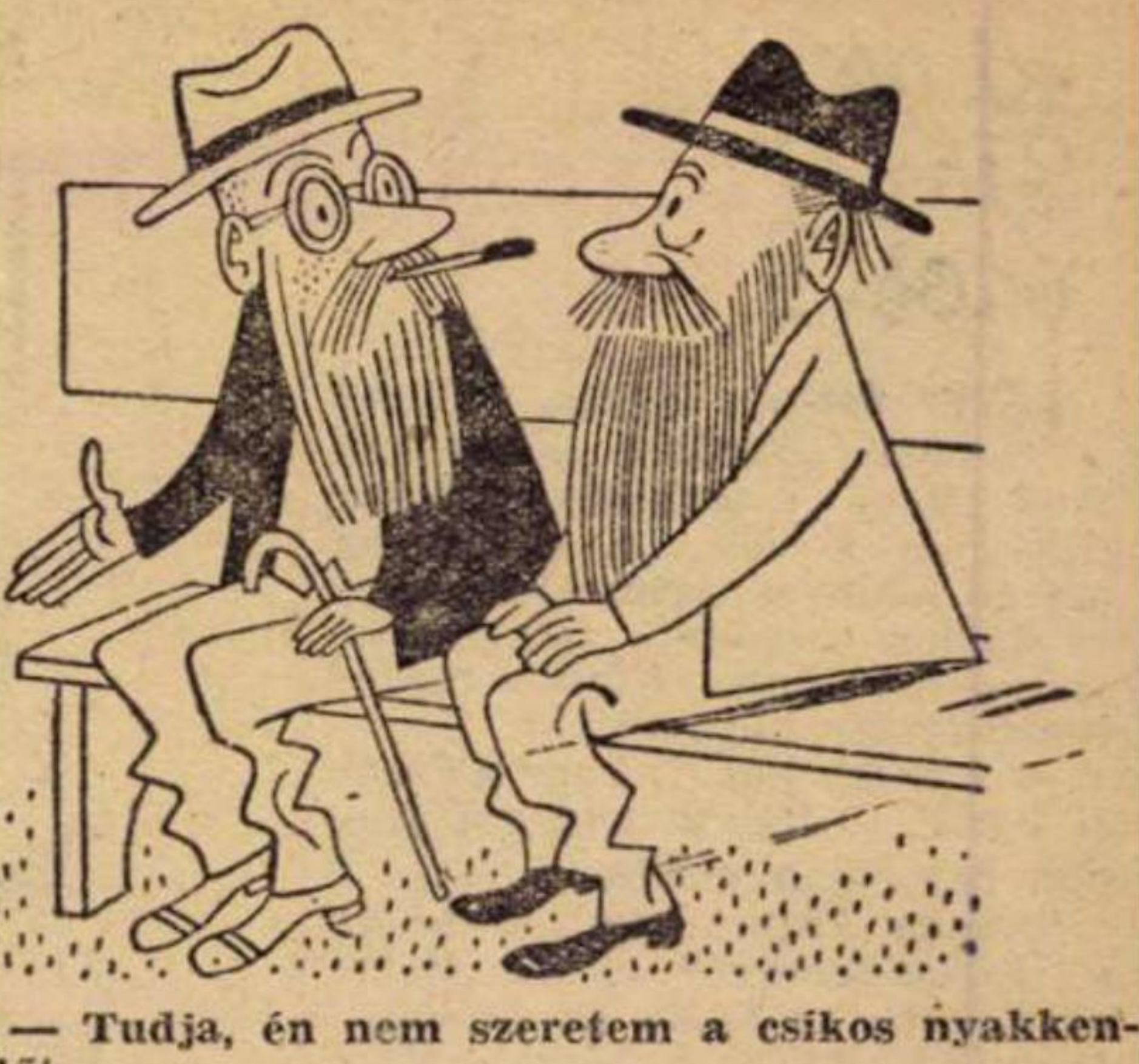

— Tudja, én nem szeretem a csíkos nyakkendőt...

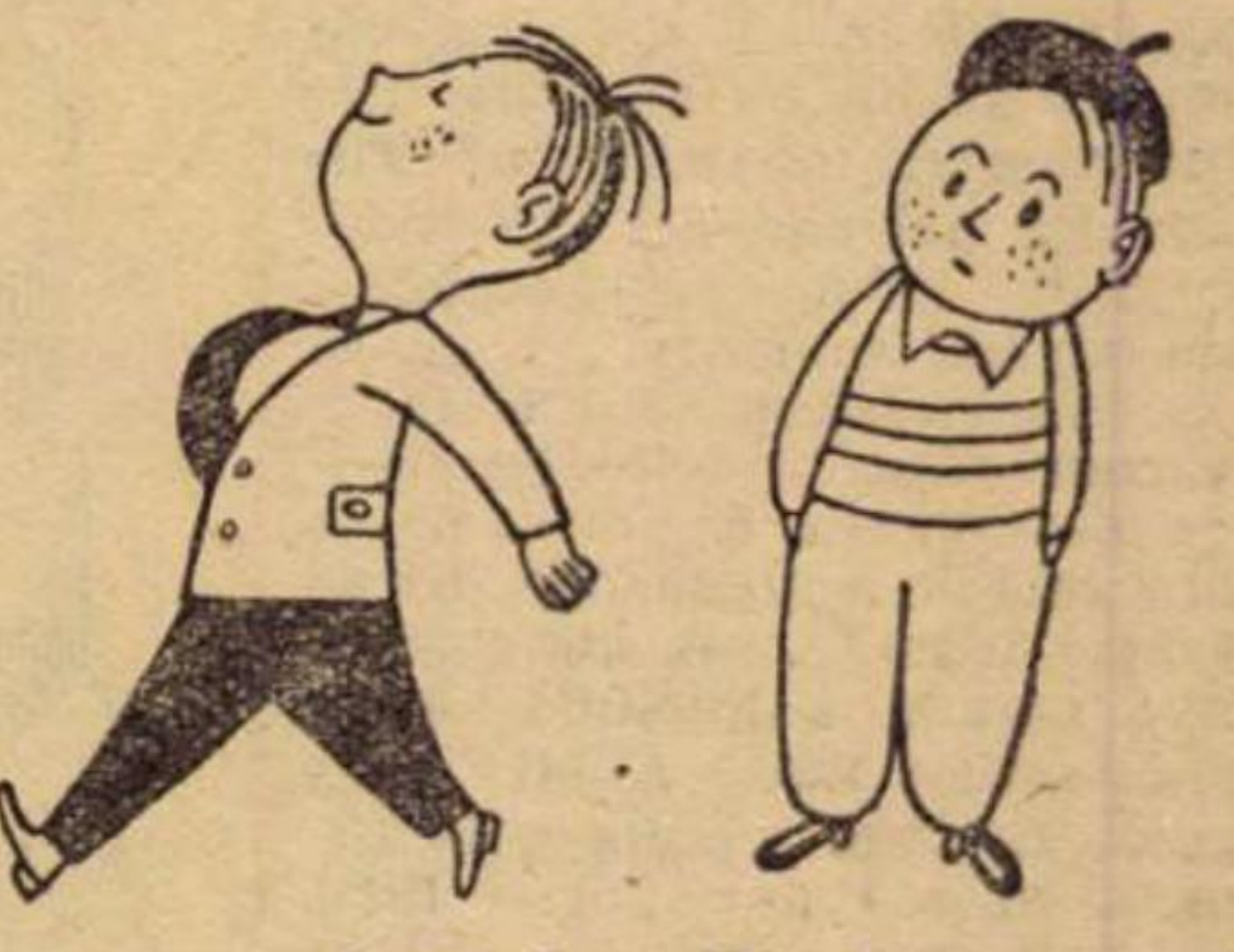

Az első nyakkendő

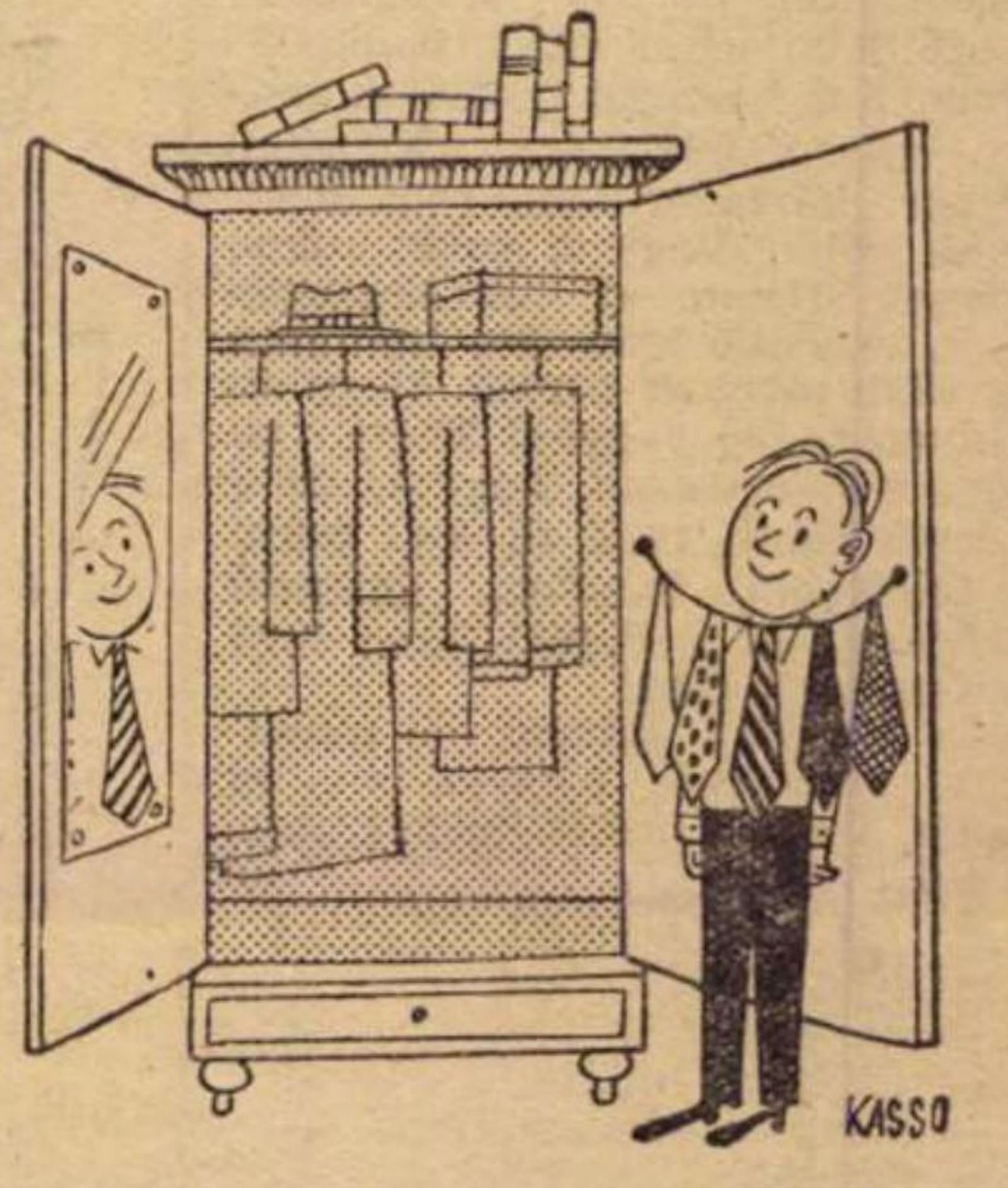

Milyen nyakkendőt vegyek fel?

Kalapdivat

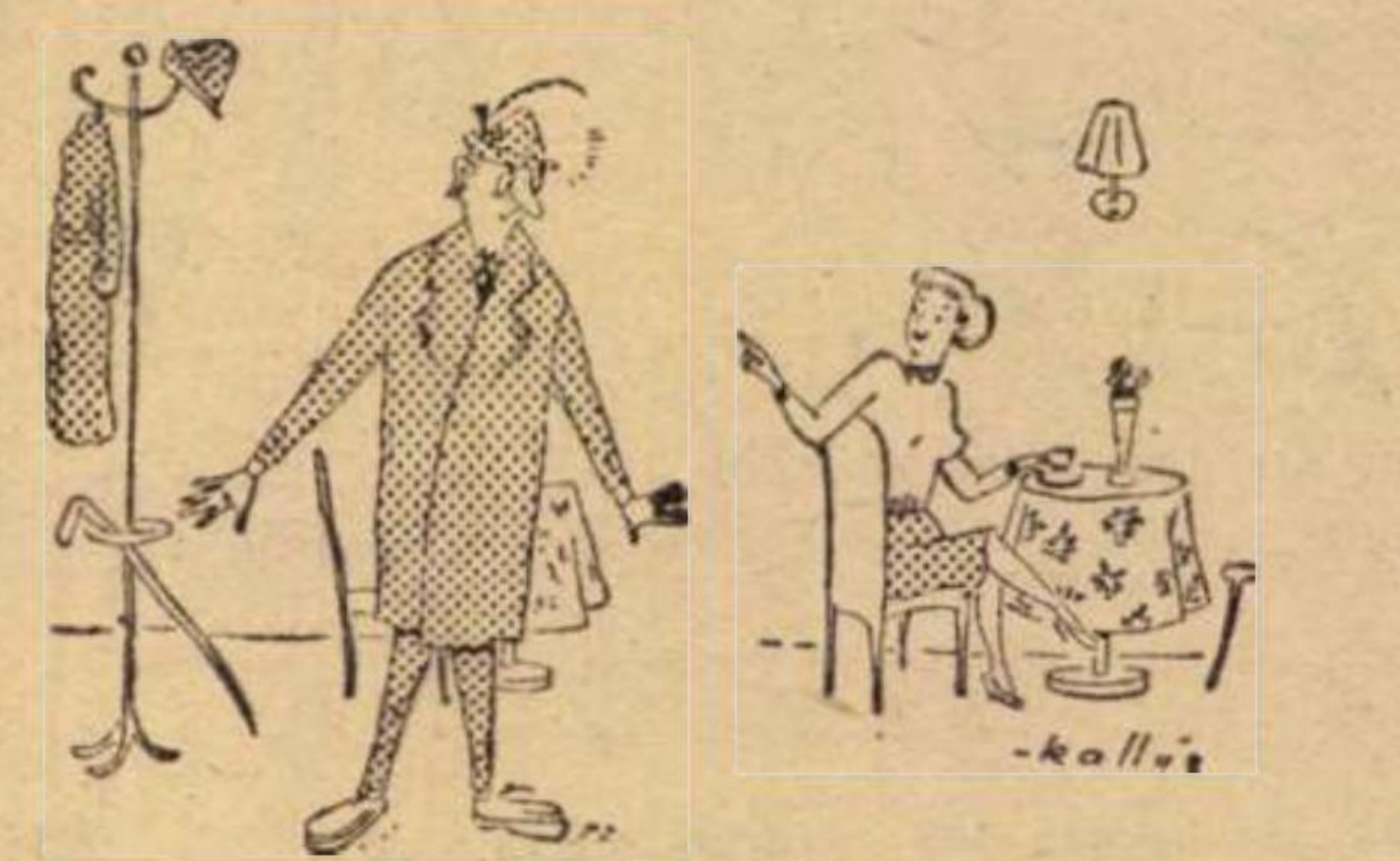

— Bocsánat, fiatalember, az az én kalapom...

Lengyel írók epigrammái

A kollegialitásról

Voltaire kötetét vettem meg a minap,
támogatom elhúnyt kollégáimat.

Stanislaw Jerzy Le

Egy bizonyos szerzőről

E szerző stílusát nem állhatom,
mert (más művekből) keresett nagyon.

Tadeusz Polanowsk

Dráma (házassági)

Igy szólt: „Asszony! A szerelemről fogok írni verset!"
Elment. És nem tért vissza. Szüntelen anyagot kerget.

Eugeniusz Zytomirs

(Gömöri György fordítása.)

Pillanatkép

Az orvosi rendelőbe ketten lépnek be egyszerre. Két öreg bajszos parasztember. Együtt mentek először iskolába, együtt álltak ki az iskolából, együtt volt a lakodalmuk, egy időben kezdték fájlalni a gyomrukat is és most még a betegség is egyszerre erősödött a két barátban. Addig mondták, addig, hogy makrancoskodik ez a gyomor, míg aztán nemcsak a zsíros kacsasültet, de még a buzagáncát sem akarta megemészteni.

Ekkor határozták el, hogy megmutatják magukat a doktornak. A szót tett követte és most illő tisztelettel emelnek panaszt a két engedetlen gyomor ellen. A doktor meghallgatja őket, aztán elmondja a gyógyulás feltételeit, nevezetesen a diétát, ami ugyancsak kellemetlenül érinti a két beteget.

— Aztán elhagyják a pipát — fejezi be a doktor — és a bort is természetesen...

A két öreg megszeppenve néz a doktorra és egészen bizonyos, hogy ugyanazt az áldást cifrázzák a gyomrukról, persze magukban, külön-külön. Jóska bácsi a sűrűbb szavú, most is ő ocsúdik fel először és kezdi engesztelni a doktort, mintha attól függne a gyógyulás, hogy ő mit mond.

— Osztán végleg, doktor úr? — kérdi fájó szívvel.

— Végleg ám, amíg meg nem gyógyulnak — mondja a doktor zord arccal —, ha kedves az életük, tartsák be...

— Egy tömetet se lehetne, mondjuk a déli ejtőzéskor? — alkudozik Jóska bácsi és közben mindketten úgy nézik a doktort, hogy az ilyen nézéstől még a pócsi szűzmária is elsírná magát, pedig úgy mondják errefelé, hogy a sírás az andocsi reszortja.

— Hát Jóska bátyám — esik meg a doktor szíve —, egy tömetet megengedek, de csak egy feltétellel... — A két öreg már előre bólogat, hogy meglesz, — ...ha megígérik, hogy hosszúszárú pipából szívják...

Erre Zsiga bácsi, aki eddig csak mély együttérzéssel hallgatott, fészkelődni kezd. Egyik lábáról átáll a másikra. Valami fúrja az oldalát. Végül kiböki.

— Akkor ihatnánk is doktor úr...

A doktor értetlenül nézi az öreget.

— Gondoltam megígérnénk, hogy hosszinyakú üvegből iszunk...

Gera Mihály

ALKALMAS
ALKALMI AJÁNDÉKOK
leértékelt áron
ALKALMI
ÁRUK HÁZÁ-ból
BUDAPEST
Rákóczi út 20—22.
FIÓKOK:
Garay tér 9.
CSEPEL
Rákóczi Ferenc utca 129
PESTLŐRINC
Vörös Hadsereg útja 125

LEXIKONOKAT
megvételre keresnek
az Állami Antikváriumok
RÉVAI,
IRODALMI,
ZENEI,
MŰVÉSZETI,
SZINÉSZETI
lexikonokat,
valamint klasszikus
sorozatokat
vásárolnak.
Keresse fel az
ÁLLAMI ANTIKVÁRIUMOKAT!
Könyvek vétele és eladása

ITT A TÉL! Korcsolya-, sí-, túracipőt
Sí- és korcsolyafelszerelést
ródlit az
Országos Kultúrcikk Kisker. Vállalat
Sportáruházaiban vásároljon:
BAROSS TÉR 20., Váci utca 26., Bajcsy-Zsilinszky út 13.

KULTURFRONT

Példázat a költő és a valóság viszonyáról

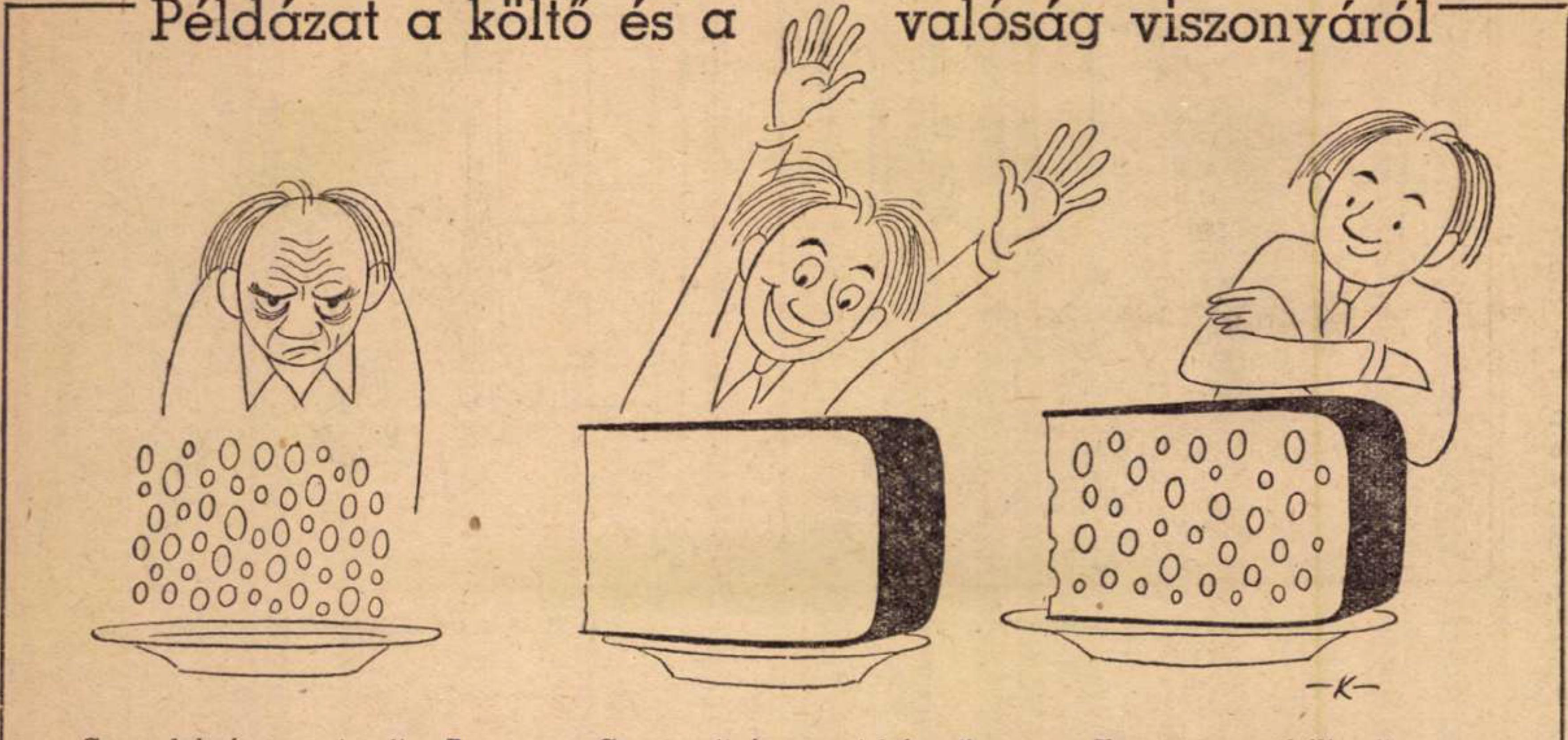

„Csupa luk és semmi sajt...” „Csupa sajt és semmi luk...” Ilyen az ementháli sajt.

Tipikus Konferanszié-pillanatok

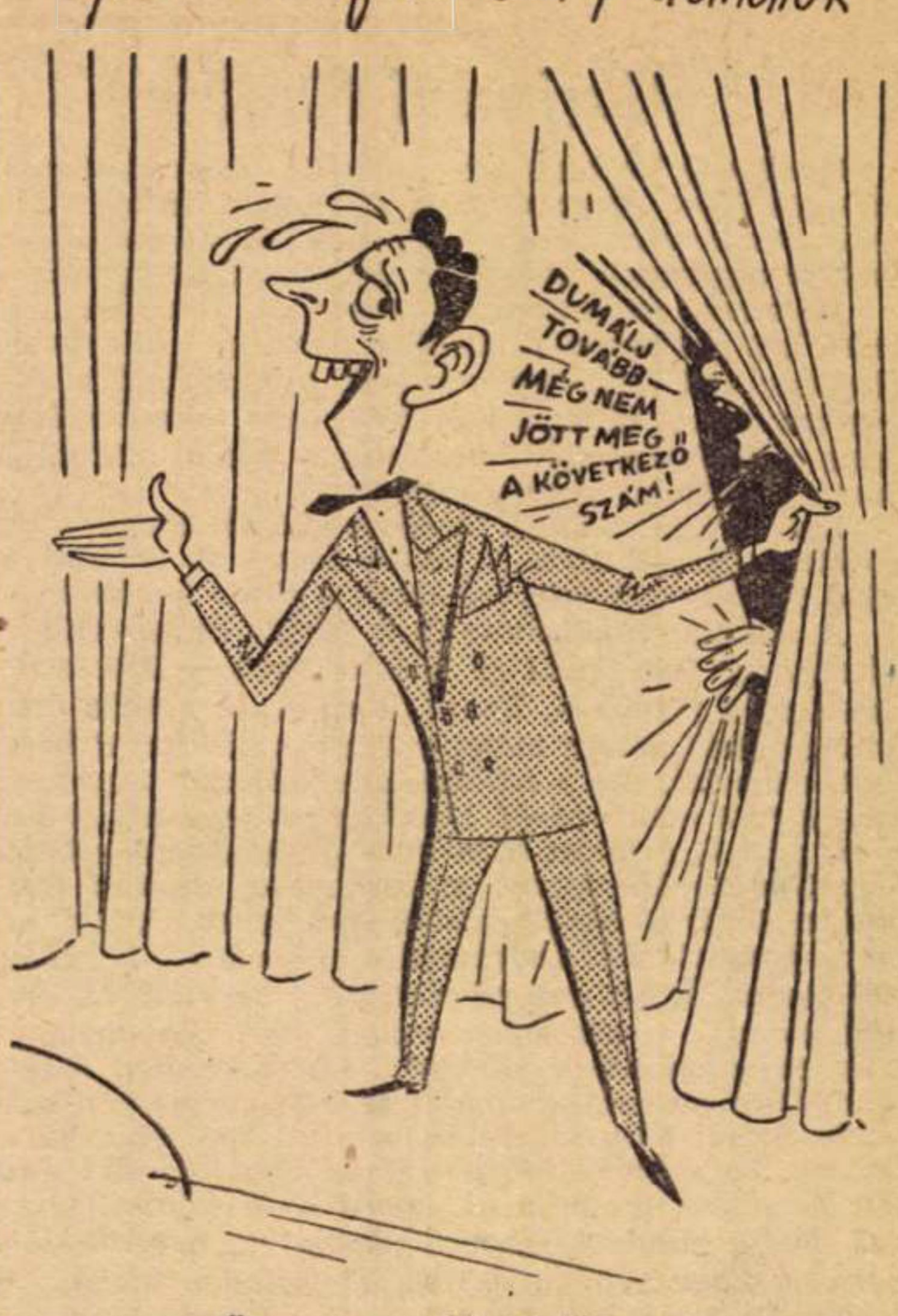
DUMÁLJ TOVÁBB — MÉG NEM JÖTT MEG A KÖVETKEZŐ SZÁM!

Ünnepi pendlik idején...

Kulturát a falunak!

— Mégis el kell válnunk. Nem szívesen teszem, Te tudod ezt a legjobban Sándor. De nincs más megoldás. Legalább megismered az országot... — Ezeket a ki nem mondott szavakat Lyra Mihály, a köz- és elismert író gondolatban intézte legújabb novellájának hőséhez.

Aztán levélpapírt vett elő és határozott, szálkás betűivel írni kezdett..

— A fene egye meg, pedig mennyit küszködtem ezzel a koszos novellával — gondolta közben műveinek nem éppen fenkölt stílusában.

Lyra Mihályról tudnunk kell, hogy alkotásai két különböző tőről fakadnak. Egyeseket — és ezek kiválók voltak — a művészet múzsája ihlette. Másokat viszont periodikus pénzzavarai segítettek napvilágra és ezek a művek valószínűleg nem fognak belekerülni a XX. század irodalomtörténetébe.

Ilyen volt a szóbanforgó novella is, amit a jövő irodalomtörténészein kívül a jelen fővárosi lapjainak szerkesztői is teljesen érthetetlenül mellőztek.

Bár ezt és ehhez hasonló írásait minden különösebb fáradság nélkül alkotta meg Lyra, elhelyezésük érdekében se fáradságot, se szerkesztőt nem kímélt.

Mikor Sándorral zsebében az első laphoz bekopogtatott — csalódás érte. A szerkesztő a következő szavakkal nyujtotta vissza a kéziratot: — Hát ez borzasztó pocsék!

Ebből a viszonylag jó szándékú véleményből is látszott, hogy azért tekintettel vannak Lyra írói érdemeire és elismerik örökbecsű irodalmi munkásságát.

Lyrát valamennyi jelentősebb lap szerkesztőségében hasonló szivélyességgel fogadták. Ezután módszeresen a kisebb újságokat, szakmai lapokat látogatta végig. Ezt ugyan nem szívesen tette.

Irtózott attól, hogy művei nem megfelelő környezetben kerüljenek kinyomtatásra. A jelenlegi periodikus pénzzavara azonban már olyan hosszúnak tűnt előtte, mintha legalább két periódus lett volna. És semmi sem sikerült! Még a „Kaptár” című méhészeti szaklap szerkesztője is mereven elzárkózott olyan üres kifogással, hogy a novella nem vág a lap profiljába. Lyra mérgében majdnem a szerkesztő profiljába vágott, de sikerült idejében lebirkózni viharos indulatait.

Most itt ül és ír.

„Kedves Barátom!

Mellékelten küldöm legújabb novellámat közlés végett. A kultúrforradalom falusi szakaszának megvívásában — bevallom önkritikusan — eddig nem vettem ki tehetségemhez mérten részem. Mentségemül szolgáljon, hogy a fővárosi kiadók, szerkesztőségek elárasztanak megrendelésekkel. Ám rádöbbentem — és jobb később, mint soha — hogy én is felelős vagyok a falu kulturális felemelkedéséért. Ezért küldöm kis írásomat, melyet kérlek, azonnal közölj! (Nehogy valamelyik pesti lapnál kiszimatolják, mert akkor ők jelentetik meg!...) Igérem, jelszavam ezentúl: kultúrát a falunak!

Meleg baráti kézszorításomat és a csatolt novellát küldöm,

Lyra Mihály

U. i. Választ és honoráriumot postafordultával várok. L. M.

★

Miután Barna Berény, az ifjú, de saját bevallása szerint is igen tehetséges ujságíró megírta fenti humoreszkjét, elégedetten indult el, hogy azt valamelyik lapnál elhelyezze.

Fájdalom — ez sehol sem sikerült.

Mit tehetett?

Leküldte vidékre!...

Ágoston—Veress

Színházban is nagy siker a „Csilicsala csodái“

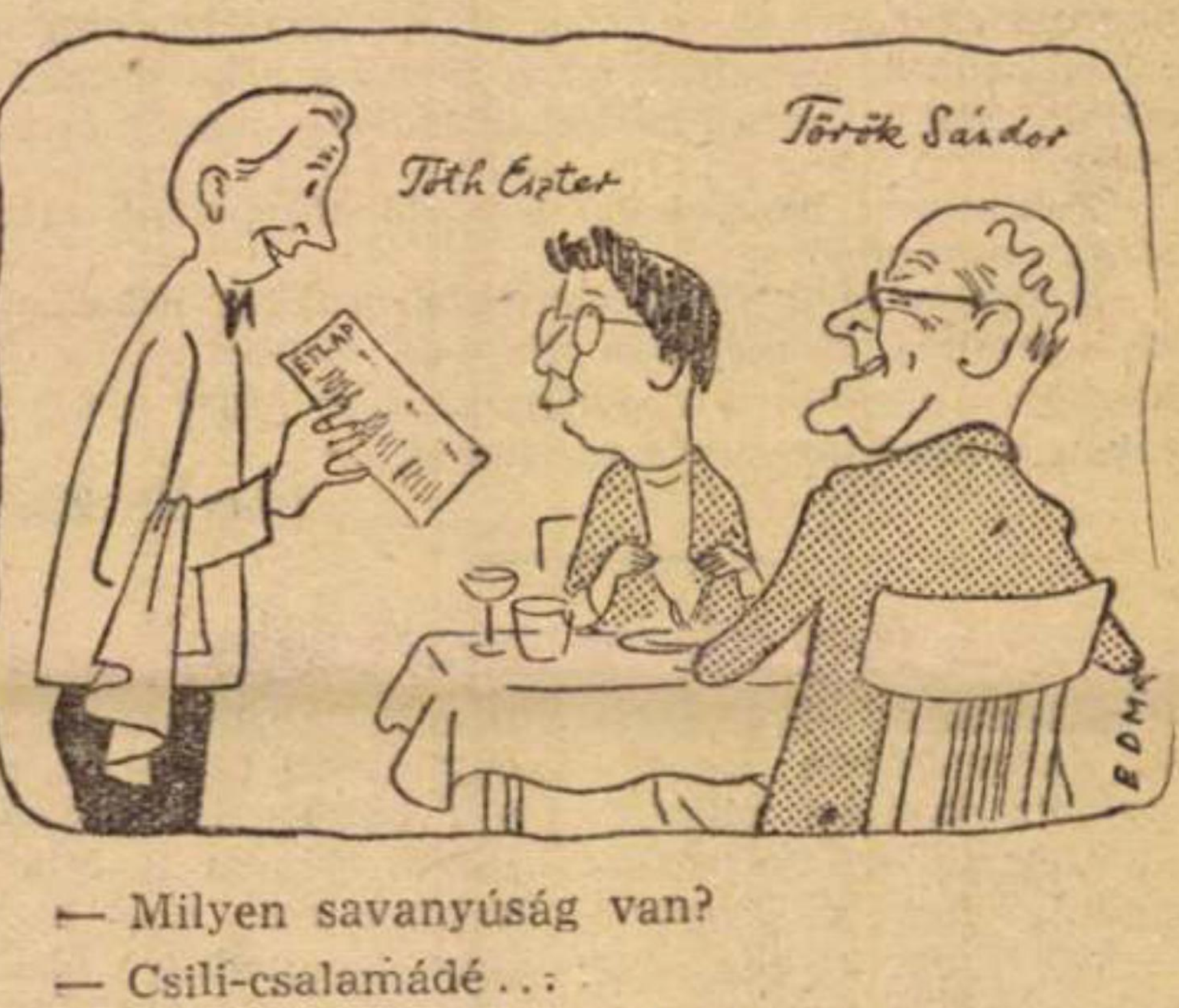

— Milyen savanyúság van?
— Csili-csalamádé...
— Na hozza, de hipp és hopp!

A humor könyvéből

Bernard Shawtól egy fiatal színész ajánlólevelet kért, amelyet a következő szöveggel kapott meg:

„A legmelegebben ajánlom szíves figyelmébe D. színművészt. Játszik: Shakespearet, Moliéret, Racinet, bridget és biliárdot. Ez utóbbit a legjobban.

KÍVÁNSÁG-GALÉRIA a képzőművészeti hét alkalmából

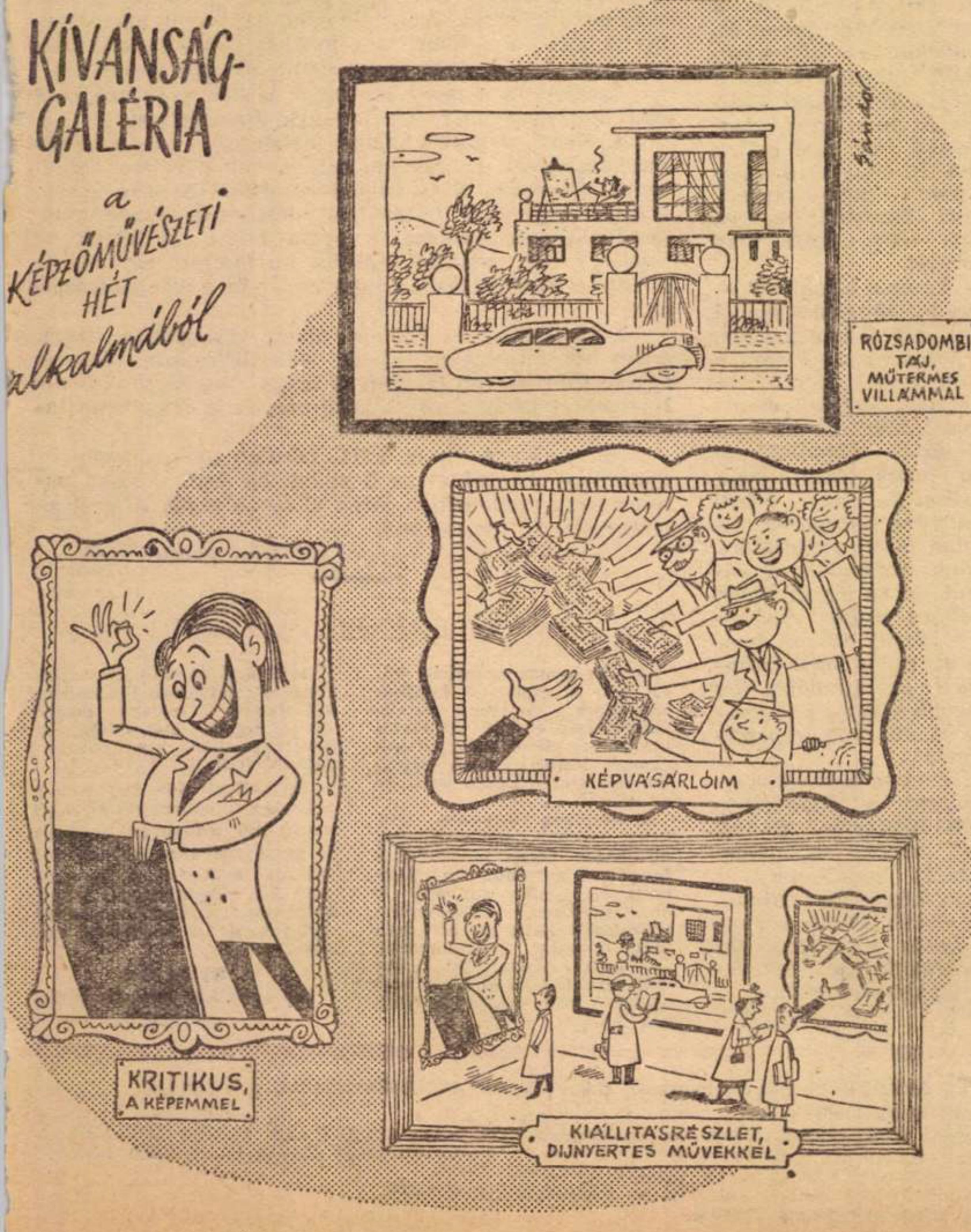
RÓZSADOMBI TÁJ, MŰTERMES VILLÁMMAL
KÉPVÁSÁRLÓIM
KRITIKUS, A KÉPEMMEL
KIÁLLITÁSRÉSZLET, DIJNYERTES MŰVEKKEL

Kollégák egymásközt

Színhely az Erkel Színház büféje, közvetlenül a délutáni tarka műsor megkezdése előtt. A népszerű, de igen gyakran ugyanazzal a műsorszámmal szereplő komikusnak odaszól az egyik színész, aki kollégája produkcióját a kulisszák mögül már többször látta:

— Lemegyek egy kicsit a nézőtérre, megnézem a számodat kívülről...

Mire egy jelenlévő harmadik színész a következő epés megjegyzést teszi:

— Minek nézed meg kívülről, hiszen már kívülről tudod...

Báli Tanácsadó Bizottság alakult

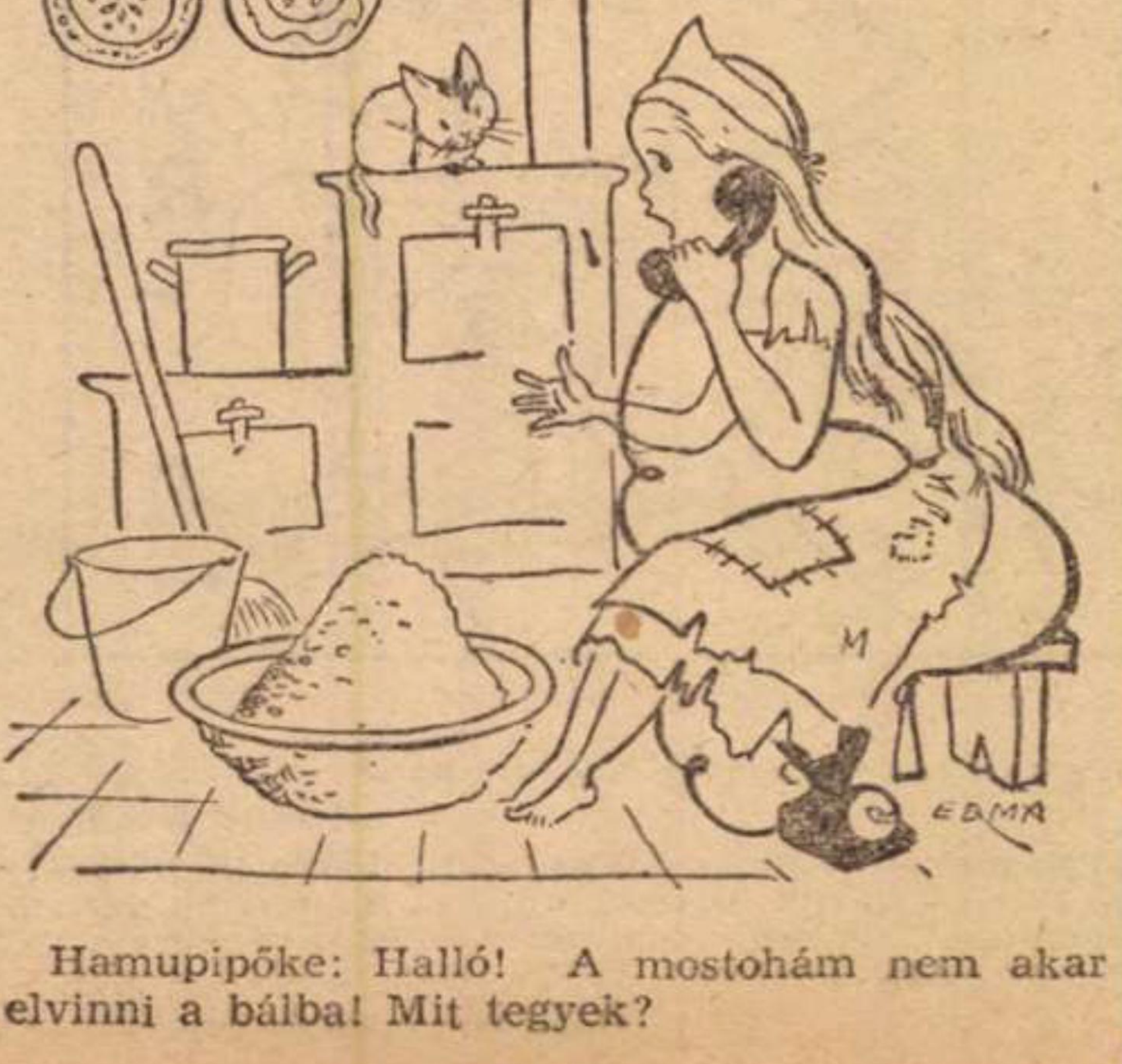

Hamupipőke: Halló! A mostohám nem akar elvinni a bálba! Mit tegyek?

Ajándék

Fehér selyemblúz 140.—
Fésűkészlet 49.40-től
Bélelt bőrkesztyű, férfi 81.90
Női házi cipő 42.—
3 db. zsebkendő 28.50
Mozgó teknősbéka 31.50

Divatcsarnok

Le a bürokráciával!

Mari néni fürdője

Gyulán, a Kossuth Lajos utca 25. szám alatt van a város fürdője. Azaz: nem is a városé, hanem Mari nénié. Jobbanmondva a városé is egy kicsit, meg a Mari nénié is egy kicsit. Szóval, az ördög tudja, hogy kié.

Az biztos, hogy a fürdő régen a törököké volt. Azért lett műemlék... Később Lampert földbirtokos tulajdona lett. 1946-ban azonban államositották. Mari néni maradt... Ő most már több mint húsz éve éppen olyan nélkülözhetetlen tartozéka a gyulai fürdőnek, mint a fürdőkád, vagy a melegviz.

Ezek szerint tehát a fürdő az államé, illetve a gyulai községgazdálkodási vállalaté lenne. A vállalat kezeli a fürdőt, és Mari néni kezeli a fürdő bevételét.

A vállalat rendbehozatta a fürdőt és havonta — mázsánként körülbelül 20 forintos áron — 120 mázsa szenet ad a fürdőnek. Ennyi az egész. A munka oroszlánrésze Mari nénire maradt. Fizeti a 450 forint bérleti díjat, megvásárolja a vállalat által biztosított szenet és fizeti a fűtő munkabérét. Ezenkívül a jegyeket is ő adja el, gőzt 5, a kádat 6 forintos áron. Annak ellenére, hogy Gyulán lényegesen magasabb a fürdési tarifa, mint a főváros legragyogóbb fürdőjében, Mari néni mégis panaszkodik. Összkiadása havonta körülbelül 2880 forint. És mit kap mindezért? A bevételt. De ezzel, mint mondja — nincs sok öröme, mert nem megy az üzlet. Szeptemberben például, — sajátkezűleg vezetett könyvelése szerint — mindössze 2449 forint volt a bevétele. Tehát több mint 400 forinttal kevesebb, mint a kiadása. És szegény Mari néninek ebből a ráfizetésből kell megélnie, családjával együtt — a könyvelés szerint. Pedig mindent elkövet, hogy a bevétel-kiadás mérlegét egyensúlyban tartsa. De minden hiába. Mit tegyen, ha a gyulaiak inkább otthon mosakodnak, mint Mari néni fürdőjében? Illetve a város fürdőjében, amelyből — a könyvelés szerint — csak a deficit a Mari nénié.

Még jó, hogy a Város- és Községgazdálkodási Minisztérium megsajnálta Mari nénit és utasította a megyét: intézkedjék, hogy a fürdő valóban állami kezelésbe kerüljön. A gyulai községgazdálkodási vállalat lelkiismeretesen végre is hajtotta ezt az utasítást, amennyiben egy táblát szereltek fel a fürdőre a következő felirattal: „Ezt a házat bérlői szocialista megőrzésre átvették."

Tekintettel arra, hogy a bérlő Mari néni, minden maradt a régiben.

Szerencsére a fürdő havonta csak 12 alkalommal van üzemben és a hónap többi 18 napján zárva van. Bizonyára ezekből a szünnapokból él Mari néni, mert ezeken a napokon nincs ráfizetése.

Horváth Zsóka

Ahol a tanácselnök munkaidő alatt vadászni jár

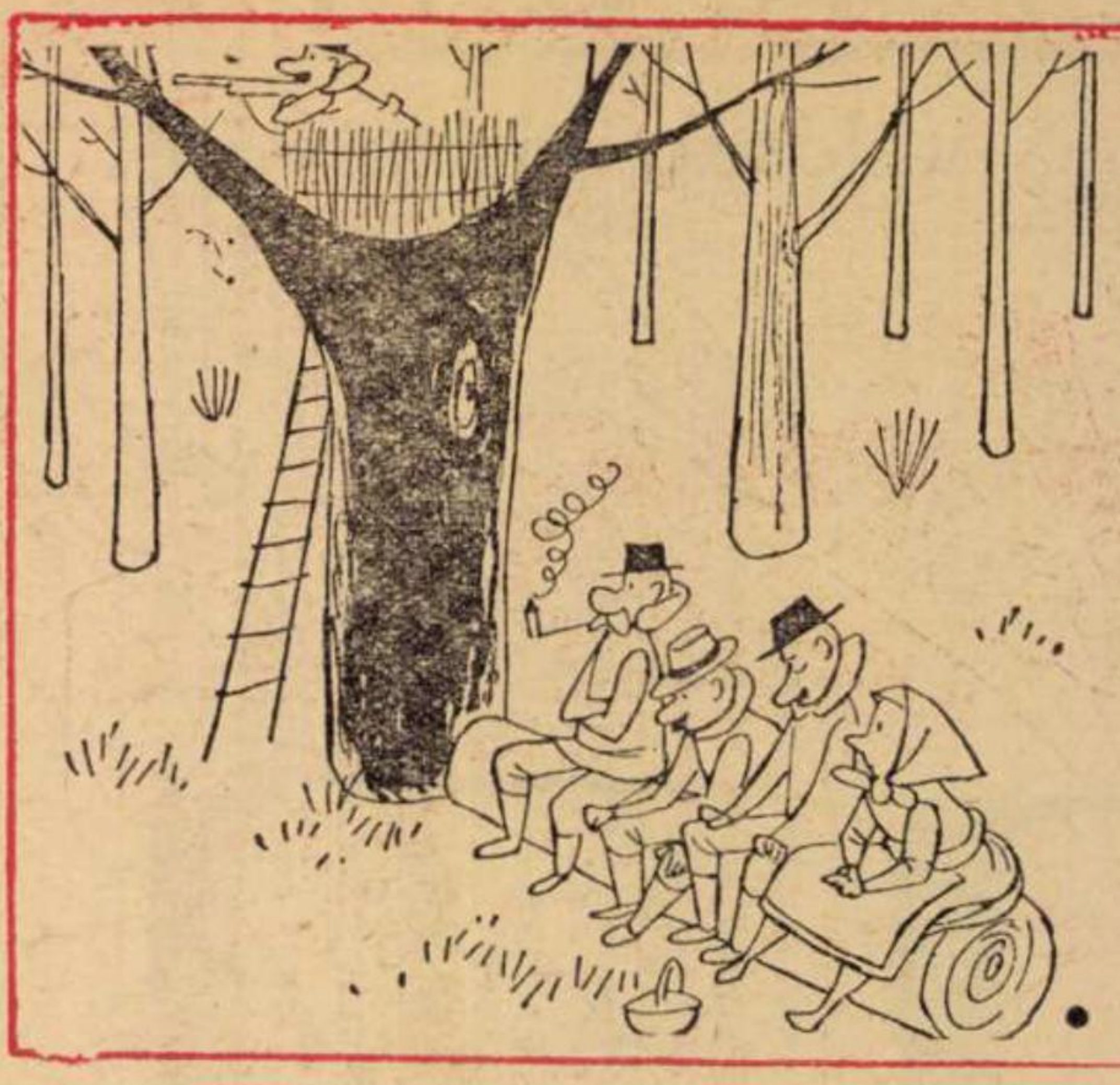

a felek *itt* várakoznak...

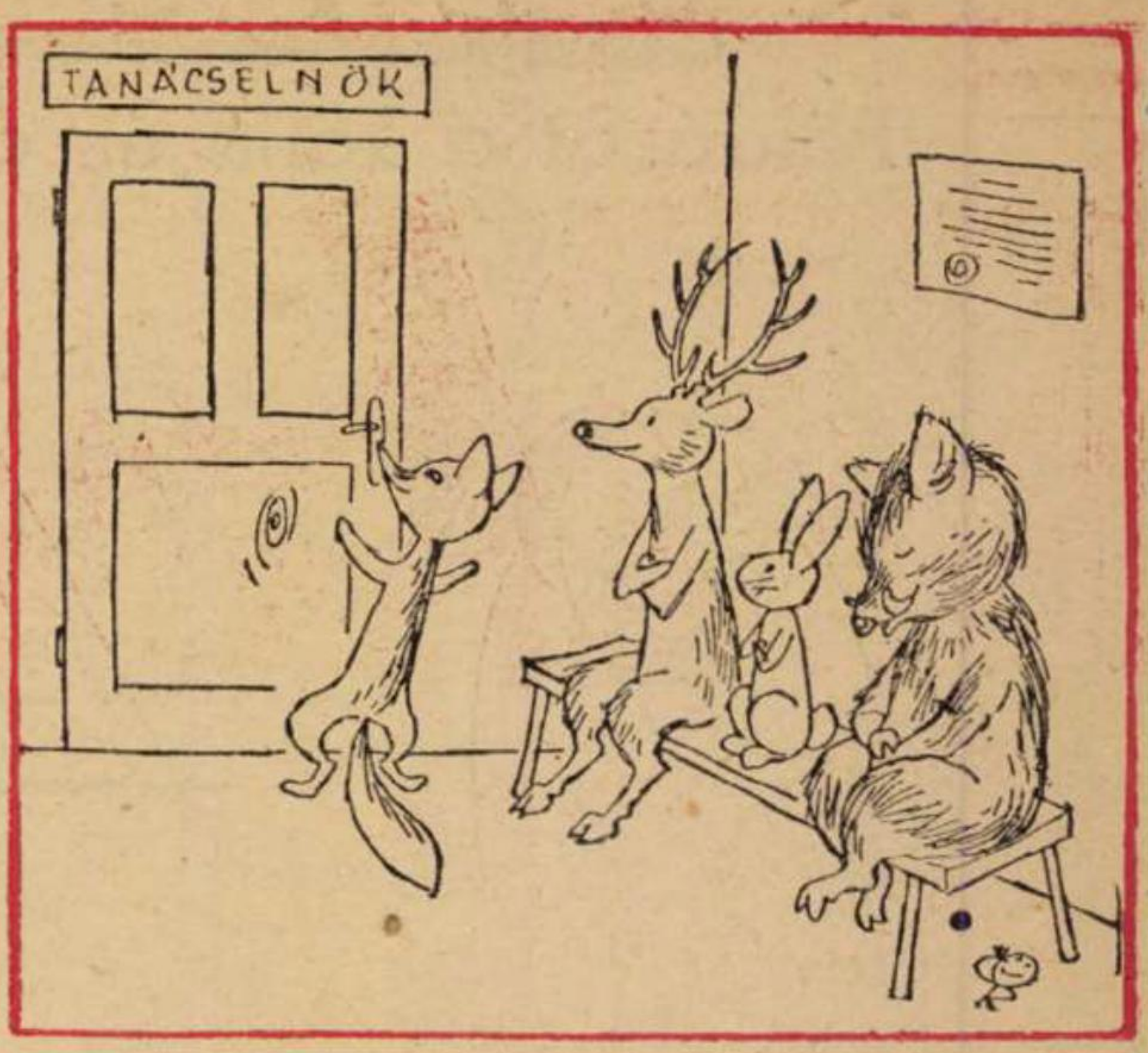

az állatok *itt* biztonságban vannak...

Ki küldte a körlevelet?

Mostanában sokat és sokan emlegetik a földművesszövetkezetekben Szeri Lénárd igazgató és dr. Gál László áruforgalmi főosztályvezető nevét. Kettőjük aláírásával ugyanis minden földművesszövetkezet körlevelet kapott, amelyben felhívják figyelmüket, hogy árurendeléseiket idejében adják fel, nehogy az évvégi csúcsforgalom miatt esetleges árukiesés adódjék.

Az ország földművesszövetkezetei december 1-én kapták meg a körlevelet és azóta is törik a fejüket: hol igazgató Szeri és hol főosztályvezető dr. Gál? A körlevélen ugyanis semmiféle „cégjelzés" nincs és bármennyire is szeretnének a címzettek árut rendelni, fogalmuk sincs, hogy azt hol eszközölhetik.

A Pécel és Vidéke Körzeti Földművesszövetkezet, a Sóskuti FMSZ és sok más szövetkezet küldött levelet a Ludas Matyihoz. Arra kérték szerkesztőségünket, hogy közöljük velük: hogyan lehetne megfejteni a feladó vállalat nevét és címét.

(A kérésnek eleget teszünk: megtudtuk, hogy a körlevelet a Cipőnagykereskedelmi Vállalat küldte. Címük: Budapest, Paulay Ede u. 21.)

Perelnem kell saját magamat?

Véghatározatot kaptam a VIII. ker. tanács gyámhatóságától. Úgy érzem, hogy ez a véghatározat a nyilvánosság elé tartozik, mert rámutat a paragrafusokkal való lélektelen játékra és arra, hogyan lehet a szocialista törvényességet, az ember védelmét az ember bosszantására változtatni.

Az történt, hogy édesapám, aki 75 éves rokkant betűszedő és aki havi 830 forint nyugdíjat élvez, megbetegedett. Aggkori elmegyöngeség lépett fel nála, kórházba került és most is ápolják. Szüleim saját háztartásuk keretei között a nyugdíjból éltek.

A tanács véghatározata most arról értesített, hogy én, a fia lettem gondnoka. A gyámhatóság szószerint így írt:

> **„A gyámhatóság felhívja a most kirendelt gondnokot, hogy az elmebeteg nyugdíjából a kórházi ápolási költségeket fizesse ki, azonfelül havi 400 forintot adjon át L. Jenőnének, két hónapon keresztül. Két hónap után a bíróság által megállapitott nőtartásdíj lesz a mérvadó."**

A véghatározat ezután furcsa felhívással fordul édesanyámhoz:

> „Felhívja ugyanakkor a gyámhatóság L. Jenőnét, az elmebeteg feleségét, hogy a bíróságnál nőtartásdíj megállapítása iránt inditson keresetet, mert a két hónap eltelte után a gyámhatóságnak nincs módjában nőtartásdíj címén a nyugdíjból részére semmiféle összeget biztositani."

De van más rendelkezés is a VIII. ker. tanács gyámhatóságának furcsa véghatározatában. A továbbiakban ez olvasható:

> „Ugyanakkor utasítja a gyámhatóság a kebelbeli leltározót, hogy L. Jenő lakásán lévő ingóságokat leltározza és a felvett leltár egy példányát ide, a másik példányát az ideiglenes gondnoknak adja át."

Igy fejeződik be a véghatározat:

> „A gondnoki tiszt viselésére elsősorban a feleség lenne jogosult, minthogy azonban a nőtartásdíj megállapítása iránt a feleségnek pert kell inditania férje ellen, ezért ennek az ügynek a befejezéséig egyelőre a beteg fiát rendelte ki ideiglenes gondnokul."

Minthogy apám gondnoka én vagyok, így anyám lényegében engem perel... Persze, én nemcsak apámnak, de anyámnak is gondnokául tekintem magamat, így a pert én indítom meg magam ellen, hacsak közben a józan ész nem tesz valamit az ügy érdekében.

Befejezem panaszoslevelemet és már csak két kérdést intézek a VIII. kerületi gyámhatósághoz:

1. Nem gondolják, hogy ideiglenes gondnoki kirendelésem előtt beszélni kellett volna velem? Megtudhatták volna, hogy véghatározatukat be sem várva, öcsémmel az első pillanattól kezdve a legszeretőbb gondnokságot gyakoroljuk apám felett. Fizetjük az ápolási díjat, gondját viseljük anyámnak is, akiről ebben a vonatkozásban nem esik szó a véghatározatban.

2. Ha anyám és köztem nincs vita abban, hogy apám 830 forintos nyugdíját mire használja fel, ha egyetértünk abban is, hogy a lakás ingósága az ő tulajdonukat képezi, mi szükség van arra, hogy pert indítsunk egymás ellen?

Helyes lenne, ha a VIII. kerületi gyámhatóság is esetenkint bírálná el az ügyeket, ha nem a rideg paragrafusok szellemében járna el és az akták mögött az embereket is észrevenné.

(Aláírás, pontos cím)

Nem lehetne egyszerűbben?

Vállalatunk költözésével kapcsolatban kisebb-nagyobb javítási munkálatokhoz gipszre volt szükségünk. Levelet írtunk a Vadász utca 31-ben lévő Kohó- és Gépipari Anyagellátó és Értékesítő Vállalathoz. A levélben kellő indokolás mellett 150 kg stukaturgipsz kiutalását kértük. A *KOGELLÁTÓ Vállalat* minden nehézség nélkül megadta a kiutalást.

Az *Építőanyagellátó és Értékesítő Vállalathoz* utasítottak bennünket, amely a Horn Ede u. 7. szám alatt működik. Itt bemutattam a kiutalást Balla Rozália kartársnőnek, aki egy újabb kiutalást adott a *FAÉRT Központhoz*, a Petőfi Sándor u. 5-be. Itt kaptam meg a — ne tessék megijedni: nem a gipszet — *a FAÉRT 104-es számú, Márvány u. 17.* szám alatti telepéhez szóló bevásárlási jegyet, amit végül is 96,60 forint értékben sikerült gipszre beváltanom. Nem lehetne ezt egyszerűbben elintézni? Például úgy, hogy a KOGELLÁTÓ adná közvetlenül a kiutalást a FAÉRT-telephez?

Székely István
Bp., XIV., Hungária krt. 80/a.

Ludas Matyi elintézte...

Kedves Ludas! Nem hiába fordultam hozzád, fiamat felvették az iparitanuló-iskolába.

Pető József,
Kismarja

★

Az Úttörő Áruház cipőügyemet orvosolta.

Hegedűs Hubertné,
Bpest. XI., Verpeléti út 20

★

Közbenjárásukra sertésátiratási ügyünk elintéződött.

Weisz Géza és családja
Sári, Pest megye

Nem szeretem a benzines szalvétát!

— Szaladj csak kisfiam, hozz egy csomag papírszalvétát — mondom tízórai készítés közben a gyereknek. Totyi a legfürgébb, ő a család lába, a szokásos kis morgás után nyújtja kezét a pénzért és már rohan is. Környékünkön bőven van ÁPISZ, Illatszerbolt, ő persze a Háztartási Boltba megy, mert az van legközelebb. Pár perc múlva hozza is lihegve a kékvirágos papírszalvétát. Amint kezembe veszem, furcsa illat csapja meg az orrom.

— Ez nem virágillat! — villan fel bennem a gyanú s nem is kell találgatnom, oly határozottan érzem a petróleummal kevert benzin szagát. Benzines vajaskenyér! Brrr... Ez nem lesz jó... Megdicsérem fiam gyors lábait, majd testvérei és anyja iránti szeretetére célozgatva, leküldöm másik szalvétáért. Inkább lemondok a virágról, de ne legyen ilyen förtelmes szagú. Szerencsére sürget az idő bennünket, nemsokára indulni kell az iskolába, így hosszabb vita nélkül szerzünk másik csomag papírszalvétát.

Azért mindenesetre megkérdezem a Tolbuchin-körúti Háztartási Boltot: miért tartják a papírszalvétát petróleum és benzin közelében? Hiszen a vásárlók között aránylag kevés az olyan, aki ragaszkodik a benzinszagú papírszalvétához.

R. E.

Megfelelő hirdetés a megfelelő helyre

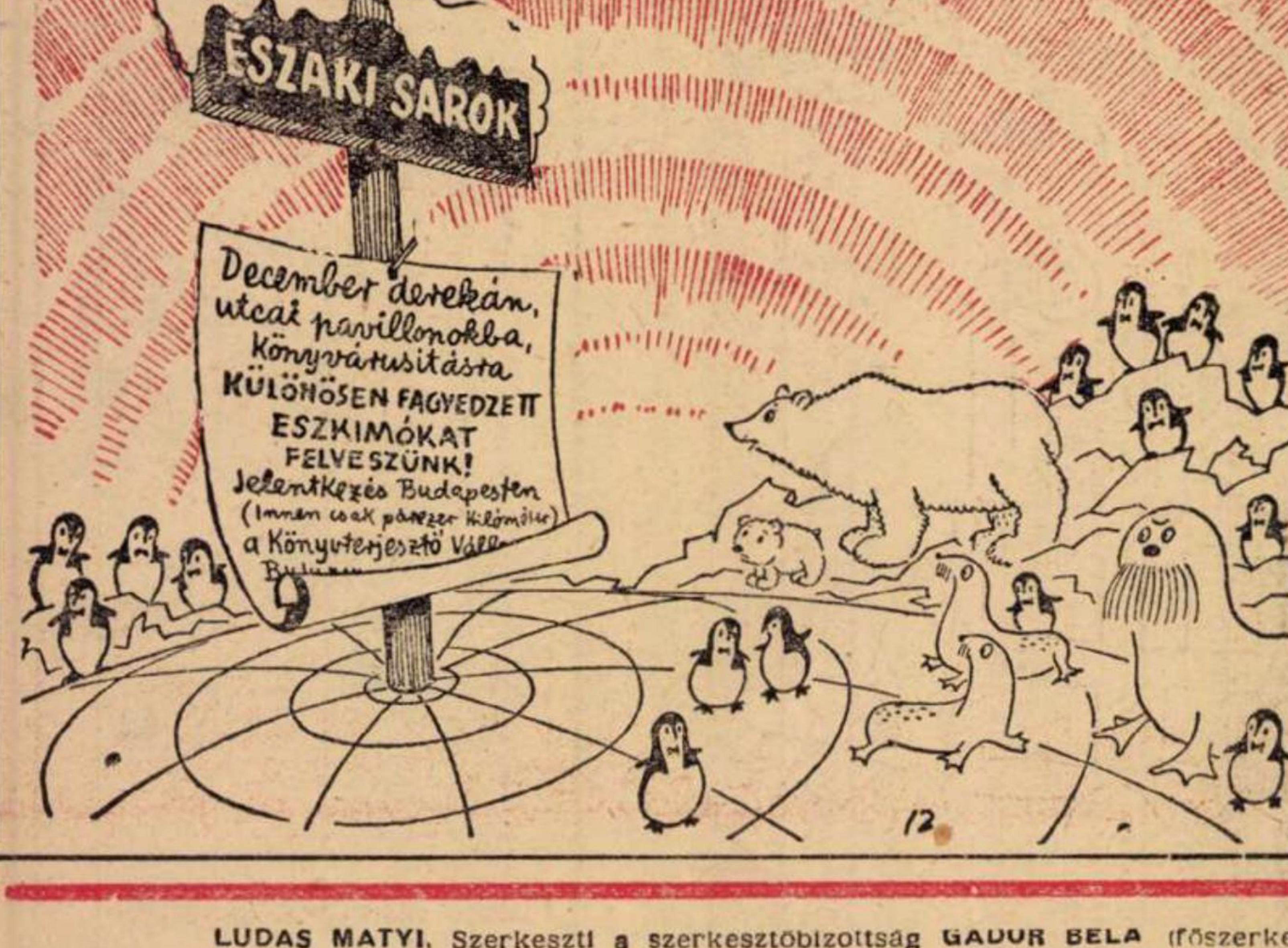
ÉSZAKI SAROK
December derekán, utcai pavillonokba, Könyvárusításra KÜLÖNÖSEN FAGYEDZETT ESZKIMÓKAT FELVESZÜNK! Jelentkezés Budapesten (Innen csak pár ezer kilométer) a Könyvterjesztő Váll

A mi kis cukrászdánk

Ajkán gyors iramban készülnek a gyárak, lakóházak. Most a korszerű bauxit-lakótelepet építik. A kialakulófélben lévő szép új városnak azonban csak egyetlen kis cukrászdája van. És ez kevés...

A helyiség ugyanis alig húsz ember befogadására alkalmas. Télen erősödik a forgalom és néha harminc-negyven ember szorong a cukrászdában. Az egyetlen kiszolgáló nehezen birkózik meg a nagy forgalommal. Igy nem csoda, ha a fogyasztónak hosszú ideig kell várnia, mig végre a pulthoz juthat.

Más baj is van... Hiányos a cukrászda felszerelése, kevés a csésze, pohár és az egyéb evőeszköz. A süteményeket egy deszkalapon tárolják.

Egyszoval: sok baj van a mi kis cukrászdánkkal, ami csak egy dologban hasonlit a pesti szórakozóhelyekhez: nálunk is óriási a hangzavar. Sőt még nagyobb a zaj, mint Pesten, mert reggeltől estig szól a vezetékes rádió.

Nyéki Éva
és az ajkai bányák többi dolgozója

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283 — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII. Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.